Стаза Православља
The Path of Orthodoxy

The Official Publication of the Serbian Orthodox Church in North and South America

Volume 45 | May 2010 | No. 5

A Twofold Anniversary for Bishop Longin

His Grace Bishop Longin of New Gracanica-Midwestern America celebrated his twofold anniversary on Thursday, February 11, 2010: thirty-five years of ordination to the priestly ranks and twenty-five years since his consecration as bishop.

The celebration was organized by close associates of Bishop Longin. The celebration was held at the New Gracanica hall in Third Lake, Illinois.

The celebration was a complete surprise to His Grace Bishop Longin. Clergy from the Chicago and Milwaukee deaneries, together with their spouses and representatives from their church-school congregations, attended. Besides the clergy the celebration was attended by many of the bishop's personal friends.

His Grace Bishop Longin of New Gracanica-Midwestern America

The anniversary party was secretly planned and attended by over 150 guests. What made this celebration all the more exceptional was that such an event was planned for the first time in secret and all those invited managed to keep it a secret, something rare among us Serbs.

The bishop was told he was needed in the hall to bless the food for a private party. Upon entering seeing all the guests seated he quickly realized it was for him.

The monastery choir sang "Ispola eti Despota" when the bishop entered while the secretary, V. Rev. Milorad Loncar, greeted the bishop and wished him a happy anniversary. This was the bishop's first surprise; the other was when Prota Milorad called for the surprise guest to come out of the office. That surprise guest was the bishop's brother, Tadija Krco, who arrived only a few hours before from Germany in order to be present at this event. The third surprise was the bishop's friend, basketball player Dragan Tarlac who also arrived that afternoon from California.

Besides the bishop's brother and Dragan Tarlac, sitting at the bishop's table was the General Consul of the Republic of Serbia Desko Nikitovic, V. Rev. Marko Todorovic, the Episcopal Deputy, V. Rev. Nedeljko Lunich, dean of the Chicago Deanery and V. Rev. Djuro Krosnjar, dean for the Milwaukee Deanery.

Even though it was a weekday, cold weather and late in the evening, the monastery hall was filled with guests before the bishop arrived.

The Secretary of the Diocese, V. Rev. Milorad Loncar, was the first to greet the bishop. He brought to mind personal experiences during Bishop Longin's hierarchical service in Australia and New Zealand. V. Rev. Marko Todorovic spoke afterward stressing the humility, goodness and piety of Bishop Longin, who is adorned by all the virtues listed by the Apostle Paul (1 Tim. 3:1-8). Prota Marko also spoke of the twelve years spent working alongside the bishop and stressed that the bishop is not only from among the people but the people's bishop. He patiently listens to everyone and everyone leaves satisfied. He is a bishop who does not know how to get angry nor to make himself seem more important than others. He has fulfiled his hierarchical duties to the satisfication of the faithful on all three continents.

continued on p. 5

The Icon and the Kingdom of God

A sermon given by His Grace Bishop Dr. Maxim of Western America at Triumph of Orthodoxy services at St. Steven's Cathedral in Alhambra, CA on February 21, 2010.

We live in times awash with man-made images, in a postmodern epoch where each person struggles to produce the most convincing image of himself and his idea, where people try to attract the most people they can through their self image in order to impress and to impose their "icon" or, better yet, their "idol," on others (as St Andrew says : "αὐτείδωλον ἐγενόμην", "I have become an idol to myself"; Canon of St. Andrew of Crete, Ode IV). It is an era that offers falsehood, delusion, and fantasy without transcending the antinomies and limitations of history.

Your Eminence, Your Graces, beloved brothers in the Holy Spirit and co-celebrant of our Modesty, and dear pious assembly of the fullness of the Church, the living icons of God.

We live in such times; yet, this moment in time – The Sunday of Orthodoxy, the feast of the Icon – proposes an alternative image: one Divinely-revealed rather than human-made, one that is convicting rather than convincing, one that is iconic rather than idolatrous – the Icon of God.

This Icon represents humanity having received the opportunity to circumscribe and depict the Transcendent God, which only became possible once God became man, expressing his Divinity in human form, bringing the Kingdom of God into the Divine Liturgy, and demonstrating the reality of the Resurrection by asking one of His disciples to verify what he saw by touching Christ's hands, feet, and side (Jn 20:26). Similarly, the language of the Fathers about

continued on p. 3

Shadeland Church consecration to highlight Diocese Day

The entire Eastern American Diocese will celebrate the achievement of a long-time goal on Sunday, August 8 with the consecration of the Most Holy Mother of God monastery church at St. Sava Camp Shadeland, PA. His Grace Bishop Dr. Mitrophan invites all Serbian Orthodox faithful of the Diocese and beyond to join in this milestone celebration.

Construction on schedule

At a recent meeting of the Diocese's Shadeland Committee, construction manager John Russin from St. Nicholas parish in Johnstown reported that the construction work on the church is proceeding as scheduled and should be completed in time for the consecration.

The shell of the church was built in the 1970's, shortly before the end of litigation over the Shadeland property. For years financial concerns prevented any further work on finishing the church building. When the financial picture improved one of Bishop Mitrophan's priorities was the completion of the church. The church project is part of a total plan for improvement at Shadeland which has seen the construction of two new camper cabins, a residence for women camp workers, ongoing

continued on p. 5

In this issue

Greensboro Church Consecration Info, p. 4
Our View, pp. 6-7
Serbian Section, pp. 8-12

St. Sava–San Gabriel to Celebrate 100th Anniversary, October 1- 3

This year 2010 has a very special meaning for St. Sava parish of Los Angeles – San Gabriel as it marks the parish's 100th anniversary. As we at St. Sava prepare for the celebration for this great Jubilee, we would like to express our sincere gratitude to His Grace Bishop Dr. Maxim of our Serbian Western American Diocese for his contributions, generous assistance and moral support.

The history of the early parish years can be written today based mainly on what has been said and published in previous Anniversary parish books, Diocesan publications and Church bulletins. Some important historical facts of St. Sava Church can also be found in the History of the Serbian Orthodox Church in America and Canada by the Bishop of Sumadija, Dr. Sava [Vukovic], and in the History of the Serbian Orthodox Church by Prof. Stanimir Spasovic. There are also several published books about prominent community individuals that can be of interest for St. Sava church history.

I. St. Sava Church, Los Angeles

St. Sava parish has two churches: the St. Sava Church of Los Angeles, and the St. Sava Church of San Gabriel. Church records show that early Serbian settlers of Los Angeles emigrated primarily from Serbian lands of Boka, Hercegovina, Montenegro and Vojvodina. The long and storied history of St. Sava parish begins with the St. Sava Church of Los Angeles. According to early pioneers, the history of St. Sava dates back to the formation of the Serbian Benevolent Society "Jedinstvo" organized in May, 1903. They purchased the property for a cemetery located at 2nd and Humphrey Street in East Los Angeles. The land was consecrated in 1908 by Father Sebastian Dabovich of San Francisco. The occasion turned out to be a great celebration rich in Serbian tradition consisting of barbecued lamb, kolo dancing, gusle and songs. One of the members watching this celebration joyfully made a comment: "Blessed be the one, who will be the first to be buried in this cemetery." Within a short period of time this man became ill and died. He was the first to be buried in this cemetery in 1909. Petar Bakoc's gravestone can still be found in the left east corner of the cemetery.

After the land for the Cemetery was purchased, the pioneers started plans for building a Church. In 1909, a special committee of well-known people was selected to collect donations. The time to have a church was appropriate, as the Serbian community had grown to a larger number of people.

continued on p. 4

The Path of Orthodoxy

The Official Publication of the Serbian Orthodox Church in North and South America

Editorial Staff

English Section Editors
V. Rev. Rade Merick, Senior Editor
530 North Fourth Street
Steubenville, OH 43952
email:radmerk@comcast.net

Rev. Milovan Katanic
65 South Keel Ridge Road
Hermitage, PA 16148
Phone:724-342-1198
email: frmilovan@stgeorgehermitage.org

V. Rev. Dr. Bratislav Krsic
3025 Denver Street
San Diego, CA 92117
Phone: 619-276-5827
email: FrBratso@aol.com

Serbian Editor
V. Rev. Nedeljko Lunich
300 Stryker Ave
Joliet, IL 60437
Fax: 815-741-1883
email: nedlunich300@comcast.net

Contributing Editor
V. Rev. Thomas Kazich
P.O. Box 371,
Grayslake, IL 60030-0371
Phone: (847) 223-4300

Technical Editor
Vesna R. Meinert
email: vgtm@earthlink.net

Business and Circulation Address
The Path of Orthodoxy
P. O. Box 883
Bridgeport, WV 26330
email: webmaster@serborth.org

The Path of Orthodoxy is a monthly publication with a double issue printed for the months of July and August. Subscriptions are $12.50 per year for U.S. residents and $15.00 per year (U.S. funds only) for Canadian subsribers.

Letters to the editor are welcomed and encouraged. All letters and manuscripts submitted for publication must be signed and contain the author's name and address. Please send materials through email or MS Word format.

Let the heavens rejoice, and the earth be glad, as is meet; and let the whole world visible and invisible, feast; for Christ hath risen to everlasting joy

Paschal Canon, 1st verse

"Небеса достојно нека се веселе, а земља нека се радује, да празнује свјет сав видљиви и невидљиви, јер Христос устаде веселье је вечно

(Пасхални Канон, песма прва)

Fr. Dragan Zaric, the Executive Board and Parishioners invite you to attend the

Consecration of the new St. Basil of Ostrog church in Greensboro, North Carolina, May 29th and 30th, 2010

Schedule of Events

Saturday, May 29th	5:00 PM	Great Vespers
	7:30 PM	Exhibition "Parish in Photos"
	8:00 PM	Banquet
	9:00 PM	Program
Sunday, May 30th	8:30 AM	Arrival of Hierachs
	10:00 AM	Holy Hierachical Divine Liturgy
	1:00 PM	Banquet
	2:00 PM	Program
	4:00 PM	Entertainment

Program participants will include the children's choir from Boston, folklore group from St. Petka (Orlando), children/youth from St. Basil and St. Simeon (Charlotte), and Holy Cross Choir (OCA).

Everyone is welcome!

Editorial

In Anticipation of Pentecost

Happiness, true and fulfilling happiness, isn't always easy to find in this life. Instead, we pursue the desires of our heart only to still feel the remnants of emptiness, of something missing, lacking. Perhaps it's no wonder we're always reading about the rich and famous who find no happiness in all their wealth and abundance. Someone had once said, "There are two great tragedies in life. One is to not get what you want in life. The other is to get it."

It is the great feast of Pentecost, which is slowly approaching us, that brings with it precisely this: fulfillment. First of all, the promise the Lord made to His holy Disciples that He will send them a Comforter is now being fulfilled. But apart from this, it seems that everything during this feast is being filled. In Acts 2:1-11 we read that when the day of Pentecost had "fully" come, there came a rushing mighty wind which "filled" the room, ultimately leaving the Disciples "filled" with the Holy Spirit. What's more, in our prayer to the Holy Spirit we profess that He "fills" all things.

Logic would suggest that in order for something to be filled it must first be empty. Subsequently, for us to be filled with the Holy Spirit of God we must first confess the emptiness, the impermanency of the moment and this life, all the while acknowledging our inborn, human yearning for something more fulfilling, more meaningful: in short, for the eternal. Yet, human experience will warn us that whenever we reach that divine state of fulfillment we'll probably end up lamenting for something that we perceive is missing.

However, the fulfillment given by the Holy Spirit and promised at Pentecost makes no room for such worldly emptiness. Rather, it is fulfilling in the truest sense. For instance, in the gospel on that feast we hear the words of our Lord, "He who believes in Me, as the Scripture has said, out of his heart will flow rivers of living water" (John 7:38). Yet, in the epistle reading that very same day we hear how the Holy Spirit descends on the Disciples in the form of fiery tongues. The imagery of the Holy Spirit of God which "fills all things" becomes a bit confusing that morning when on the one hand the Spirit is likened unto water and then at another place it is seen in the form of fire. It is a little baffling since these are two things that do not exist together in nature, as one will destroy the other. But according to God, who now reveals to us the true mystery of fulfillment, reveals that they can indeed coexist. What's more, there is no more a place for the melancholy of anything lacking since everything now finds its rightful place.

All of this is to say that the Holy Spirit not only fills us but He brings us to fullness, He completes us and recreates us so that we are the humans in whom God breathed His Spirit in the beginning. It is the Holy Spirit of God which continues Christ's salvific work in the world – transfiguring and transforming and "filling" all things. By abiding in us, filling us with God's Spirit, we are cleansed of every impurity, for there is no room for evil in the one in whom God's Spirit dwells.

Pursuing happiness and seeking fulfillment in life without first desiring to be filled with the Holy Spirit of God is like wanting to master something without first learning the discipline of apprenticeship. On Pentecost we not only await the coming of the Holy Spirit but pray with earnestness and on bended knees that He come and abide in us, cleanse us of every impurity and save our souls.

Fr. Milovan Katanic

Old Faith in a New World

This article originally appeared in Serbian on January 14 in the Belgrade newspaper Politika in a column entitled "Moj Zivot u inostranstvo" [My Life Abroad] [www.politika.rs/rubrike/Moj-zivot-u-inostranstvu/Otac-Dragan.sr.html]. It reflects the experiences of one Serb newcomer to America as he finds the Serbian Church here. The priest mentioned is Fr. Dragan Zaric.

The first year has passed since my mother's passing. I couldn't go to that far away cemetery, but I felt the need to commemorate this annual anniversary by lighting a candle at the nearest newly built Serbian church. In the past years I had regularly attended the services of the small parish in the improvised church – renovated minimally in a humble house on NC Route 66. Under some very favorable circumstances the parish received a new church, which I knew had been built but had never seen.

On the day before my mother's anniversary, on my way home from work, I took a turn from my usual route. I followed the directions found on the parish website and turned from the main road. The drive along the by-ways took longer than I had expected. When I thought I was possibly lost, between two small woods a view opened to a beautiful Byzantine style church building which in the past twenty years I had never seen in the South. The air was cold, dry and clear so the view was clear even though the sun was setting. I felt both a calmness and a joy at once.

The fact that I was baptized after my fiftieth birthday, one summer during a vacation spent in Hercerg-Novi, speaks of how religious I am. I was baptized in the beautiful church of St. Archangel Michael. Whether I will ever set foot in it again is now probably as likely as that I will again visit the Dalmatian coast. The decision to be baptized was not an expression of some enlightenment on the wave of the dramatic political and social upheaval, and certainly not a result of the current fashion. During an era of general rebuilding, the Serbian Orthodox Church felt as not only the mother of spiritual values of the people, but the only remaining support of the preservation of its identity. Baptism was a commitment to the institutional commitment to my roots that I have privately expressed on my occasional trips to Belgrade with the obligatory trips to my father's home village near Pozega.

Our small parish is located in the heart of North Carolina and the parishioners are mostly Serbs from Bosnia and Herzegovina who settled there during the nineties. The parish is led by Fr. Dragan, a younger priest—a

continued on p. 5

Vatican on Kosovo and Serbian Orthodox Church

BELGRADE, April 13--Cardinal Walter Kasper, who is a member of the Pontifical Council, said that the Vatican had not recognized Kosovo's independence out of consideration for the Serbian Orthodox Church (SPC).

In an interview with the Catholic news agency Kathpress, Kapser said that "We, of course, know that Kosovo is a heavy wound and pain for the SPC. We also know that it is the cradle and center of Serbian Orthodoxy in Kosovo. We understand that and wish to have consideration for it."

Kosovo's ethnic Albanians unilaterally declared independence from Serbia on February 17, 2008. Belgrade, which firmly opposes the move, then took the case to the International Court of Justice. The Court's public hearings were held last year from December 1 to 11, while the judges are expected to deliver their opinion this year.

According to Kapser, the Vatican supports the protection of Orthodox monuments, churches and monasteries in Kosovo and that it is very upset due to "certain cultural brutality."

"In Kosovo, significant historical, cultural and religious monuments have been destroyed. This must not be so. One cannot erase history in this way," he added.

The Icon and the Kingdom of God

continued from p. 1

Icons, especially that of the Seventh Ecumenical Council, has to do with both seeing and beholding the vision of God. But this language introduces significant questions: What is the real image of God? What is the real image of man? What is the real image of this world? Does the Icon depict a Platonic ideal? Or does it represent Greco-Roman art? Or does the iconic image capture the corrupted world of Pieter Brueghel or Salvador Dali? Maybe, we Christians present an image that itself can obscure the image of the Kingdom? Do we not, instead of iconizing the transfigured world of Paradise, most often represent the mere fallen world? This problem faces us in our present-day Church and it is necessary to ask ourselves: does our image of the world and the Church overshadow the true image of the Kingdom?

What is the difference between the Icon and the image, between the Divine Image and the image of this world? The two are altogether different.

The first, and significant, difference is that the Icon is not naturalistic; it does not represent something ephemeral, but rather it represents both a Person and a personal relationship. One of the most significant points to emerge from the Seventh Ecumenical Council is that one Divine Person – the Son of God – became man, demonstrating that we cannot speak about God or imagine God without the Person who revealed God to us. An image that does not refer to the Person of Christ is an image that refers to the corrupted world and thus leads to death. The Icon is not of this world; it is eschatological both in origin and in content. Not being drawn from history, we can call the Icon meta-historical.

Nevertheless, the Kingdom can only be depicted by using created means. The Icon is distinct from the truth, not because it is false, delusional, or fantastic, but because it borrows its means of expression from still-corruptible nature.

Although its means of expression derive from fallen nature, the Icon refers to inexpressible Truth by encouraging our personal relations with Truth; a proper Icon creates true personal relationships. That is why an Icon is indivisibly linked with Love: we cannot speak about Truth without Love, and we cannot speak about an Icon that does not lead us to Love.

For Orthodox Christians, this means that the Icon leads us to the Church. There we will meet the other in his or her true state. As Fr. Justin Popovich used to say, "in the Church we are taught to see (iconically) in every man our future brother/sister [as he or she is in] Paradise." There, in the Eucharistic synaxis, we will see and meet God through our communion with others. So, the Icon gathers (synaxis) the community we call the Church. The Icon, then, is not only an object that we kiss and venerate, but an eternal synaxis that exists in moments, movements, and actions during the Divine Liturgy. Outside the Church, there is not the Kingdom of God; inside the Church, all is iconic.

Here we understand the next characteristic of the Icon: it refers to another, not to itself, leading us, thereby, out of solipsism. It encourages us to go out and meet the other. The Icon is person-oriented! When we venerate an Icon of Christ or a Saint, we demonstrate our victory over individualism and show that we are not self-reliant. When the Icon traces this relationship between persons (God and man) and gathers the Church, then the Church becomes a real depiction of the Kingdom of God, leading us to the Divine Eucharist, which St Maximus the Confessor described as the image or Icon of the Kingdom. In the primitive phase of the ancient Church, the Icon was closely linked with the mystery of Eucharist. The Eucharist is the celebration that makes the earthly Church what it is, namely, an Icon of the Kingdom.

But, there is yet one more difference between the Icon and the image. The image "fixes" reality, as opposed to the Icon which does not fix it but liberates it from natural laws. We celebrate today the Fathers of the Seventh Ecumenical synod who gathered to testify that the Church could not exist without Icons, without iconizing the Person of God! When an image becomes an Icon, it no longer refers to itself anymore – to its ephemeral existence; rather, it refers beyond itself: to something beyond this corrupted world. When an image becomes an Icon, it redeems a person or landscape depicted in it and situates that person or landscape in relationship to the Kingdom. In the historical life of the Church, everything is an image of the future. The Icons which depict the Saints are not photographs of their historical faces, but the images of the future they portray.

This reality of the Icon's relationship with the Kingdom of Heaven is why the Fathers of this Synod repeated what St Basil said in the fourth century: "the honor paid to the Icon passes on to the prototype"! Therefore, when we venerate an Icon, that relationship goes beyond the Icon and reaches the Original source of the image, which is a Person. That is why in the Church, the Word is an Icon and an Icon is the Word! And this is something that our Church experiences throughout the ages! In our Churches, the Kingdom of God is depicted and represented through Icons, through chanting, through harmonious architecture, through all manner of aesthetic endeavors that are part of our Liturgical expression. How did the Orthodox survive under the Ottoman rule without catechism or schools? Only through this Iconic approach to embodying Truth. The pious people spoke with God through Icons (iconographic depictions) and Hymns and not through human words or rational formulations; God, in turn, revealed Himself to His people through Icons and Hymns.

This, in the final analysis, means, dear brothers and sisters, that the Divine worship in its liturgical-iconical context has saved the Orthodox Church and not the verbal descriptions and rhetoric of the homilists…such as this present one.

There will be those who assert that an iconic image conveys the Platonic idea of a shadow empty of reality. But such a position makes it difficult to speak of the Church as an Icon without falling into the realm of the imaginative or unreal. The Iconic nature of the Orthodox Church does not imply a lack of reality, although it does imply a lack of objectified and autonomous reality. As Metropolitan John of Pergamon states, "by being iconic in her existence the Church is two things: (a) she is an image of something else that transcends her—hence, again, a relational entity; and (b) she is in her institutions and structure so transparent as to allow the eschatological realities to be reflected in them all the time. This can hardly be achieved outside the context of worship, for it is there that transcendence and transparency are experienced par excellence."

My beloved, in this society permeated with the illusions of multimedia, where image-pollution of all sorts has blurred our vision, we are invited to promote the true Icon of the Kingdom, we are invited to liberate our everyday life from slavery to the natural world through this iconical ethos that our Tradition bequeaths to us; an iconological ethos that leads to an affirmation of the other, which leads very often to "silence" and to deference before the other, who we prefer over ourselves ("Honor one another above yourselves" – Rom. 12:10).

Unfortunately, my beloved, Orthodoxy in our times tends to become an ideology, wherein slogans and accusations of betraying the faith and tradition –understood ideologically – are hurled at one another. But, significantly enough, our Orthodox Church has chosen the commemoration of the Seventh Ecumenical Council to be the Sunday of Orthodoxy. As is well known, this Council dealt with the issue of Icons and did not put forth any propositional definition of the faith. In declaring, "This is the faith of the Fathers; this is the faith which has sustained the oecumene," the Council pointed to a form of "theology," the Icon, which was the liturgical experience of the community and required no subscription to conceptual or ideological statements.

This declaration of the Seventh Council ended the Christological debate of words by testifying to the reality of the Mystery in the Icon of the Crucified and Risen Lord. This Icon removes our forgetfulness of the eschatological Coming of the Risen One, the eschatological Newness of the Living One (Apoc. 21, 5; 1, 17). Now "we call Christ's image 'Christ'…The Icon of Christ is nothing other than Christ, apart, of course, from the difference in essence" (St. Theodore the Studite).

The identification of the selfsameness of Christ with His image leads to my final point: Orthodoxy is the Church and not an ideology! It is a gathering of the people and, particularly, a Eucharistic gathering of living icons. This is what we must emphasize today! Not an Internet-online-virtual illusion of communication, but the Icon as the visible and true communication of the Kingdom; such must be the future of Orthodoxy because such is the future Christ promises His Church. In the Eucharist, we are taught not only to venerate and greet icons, but also the other members of the synaxis, not passing the living icons – people – by, but greeting and embracing them. So, the Icon is indeed the right method of looking at the world… Only this iconic approach will save Orthodoxy from becoming a secular organization conforming to the image of the world.

May this, our commemoration of the Sunday of Orthodoxy today in Los Angeles, serve as a source of sanctification, strength, and hope for the Orthodox faithful.

Finally, from this Holy Ambon we extend our wholehearted well-wishes to the beloved Hierarchs, to the devout clergy, and to the entire flock of the Orthodox Church of America, and we pray that God may bless our efforts and good works, to the glory of our Father Who is in Heaven and the honor of our Church and all the living icons within.

Cleveland OCF at Monastery Marcha

Mother Ana and Sister Anastasia were the hosts at Monastery Marcha for the Greater Cleveland Orthodox Christian Fellowship students in March. Over 20 participants came to discuss the Lenten Journey. Guest speakers included Fr. John Ojaimi, Fr. Aleksa Pavicevic and Sister Anastasia.

Fr. Pavicevic served Divine Liturgy to start the day off in prayer. Responses were sung by Sister Anastasia, Anita Ondreyka, Sue Resanovic and Mira Damljanovic. The students, many of whom prepared themselves for communion, enjoyed the service and the beautiful monastery.

Lunch was served following Liturgy at the Monastery home. The students spoke of the difficulty of fasting at the cafeteria at the universities. "I never noticed how much diary and meet was served at every meal until we were fasting for Lent" said one of the students from John Carroll University. The students were eager to learn about Lent and forgiveness. Fr. Pavicevic spoke to the students and covered a few questions about the Journey of Lent and why we fast as we do as Orthodox Christians. Fr. Pavicevic is the current priest at St. George Church in Lorain, Ohio and has a wonderful way with the students. As a recent graduate himself, he relates to their stressful student lifestyle.

Fr. Ojaimi of St. George Antiochian Church in Cleveland spoke to the students about Forgiveness and confession and communion. Fr. Ojaimi is a regular speaker at many of the Cleveland OCF chapters, he is a regular speaker at Case Western Reserve University. The students email him regularly with questions and concerns. The work Fr. Ojaimi has done with the students is tremendous. He is one of the most active Orthodox priests in the Cleveland area. There are a group of OCF students that regularly attend Liturgy at his home parish in Cleveland's Tremont area.

Sister Anastasia is always busy making candles for area churches so the students were ready to assist in this project! The students visit the monastery every semester and enjoy making prosphora with Mother Ana. She has a way of making the bread and explaining the meaning of it with her soft smile. The students always enjoy their trip to the monastery.

The local OCF chapter sponsored the event and gave all participants a beautiful royal blue t-shirt. The front has the logo of the website info and the back of the shirt reads: You know you're Orthodox if…… The students especially enjoyed the line that reads – 'you know you're Orthodox if you don't flinch when someone throws water at you' and also the line that reads – "you know you're in an Orthodox church when the priest says, 'Let us complete our prayer to the Lord,' and there's still half an hour to go. "

The Greater Cleveland OCF chapter consists of five area universities; Baldwin Wallace, Case Western Reserve, John Carroll, Cuyahoga Community College, and Cleveland State University. Students are guided spiritually, and networking the students with area Orthodox community leaders and fellow Orthodox students is a priority. The students meet other Orthodox students not only at their schools, but every semester all of the Cleveland chapters visit an area Orthodox church for Divine Liturgy. Also, every semester there are two group activities that all students from the chapters are encouraged to attend. The students really do enjoy participating, as the events give them a break from their stressful student life. It's a very social outreach to our youth. Events may include bowling, rock climbing, hiking, bike racing and meeting for dinner or coffee.

All Orthodox students are welcome to attend any of the meetings and events. If you have a college student in the Cleveland area please contact program directors Milan and Mira Damljanovic at *mirjana1@gmail.com* or visit their website at *ocfCleveland.org*.

Mimi Dae

Visit us online at

www.serborth.org

• Read the newest issue of the Path • News and Upcoming Events

• Standing Committees updates!

San Gabriel to Celebrate 100th Anniversary

continued from p. 1

According to Bishop Sava, Serbian colonies and churches in America were visited in 1910 by a prominent Serbian Stevan Karamata. He was the director of the Serbian bank of Budapest and was sent by Patriarch Lukian to find out how many Serbian emigrants live in America. In his list of Serbian churches and colonies he found that 2,000 Serbians settled mainly around the newly built church of St. Sava in Los Angeles. However, these immigrants did not have money. They worked hard jobs as common laborers for very small wages. As they helped to buy the cemetery property, they did not have money to purchase extra land for the church. The selected committee asked the lodge 'Jedinstvo' for help and a piece of the cemetery land was donated for the church. The church was built and consecrated by the great missionary Very Rev. Fr. Sebastian Dabovich of San Francisco in 1910. Fr. Dabovich was the first Orthodox priest of European descent born in America. In 1894 he organized and erected the first Serbian church in America at Jackson, California. St. Sava church of Los Angeles was the first Orthodox Church built in Southern California.

Being far away from the Diocesan center in Libertyville, Illinois, it took several years for St. Sava parish to leave the Russian Church under which it had been founded and join the Serbian American—Canadian Diocese that was organized on November 1, 1921. St. Sava Church officially joined the Serbian Diocese in February 1927 at the meeting of the Congregation at which Bishop Mardarie Uskokovich was personally present.

The priests that have served the St. Sava Church of Los Angeles are: Father Sebastian Dabovich, Fr. Nikodim Stojakovich, Fr. Jakov Hodzich, Fr. George Milosavljevich, Fr. George Hodzich, Fr. Vojislav Gacinovich, Fr. Mirko Vujisich, Fr. Dimitrije Balach, Fr. Marko Malovrazich, Fr. Bozidar Draskovich, Fr. Jovan Kovacevich, Fr. Lazar Kostur, Fr. Paul Poznanov, and Fr. Petar Jovanovic who has been serving the parish since January 1980.

II. St. Sava Church of San Gabriel

Many Serbian Churches and monasteries are built in a certain place, influenced by an important donor. That was also the reason why the new St. Sava church was built in San Gabriel. In 1956, St. Sava Church member Charles S. Barzut donated a house with a large lot adjoining. In 1962, the parish started to make preparations to build St. Sava Church hall at 1640 S. San Gabriel Boulevard in San Gabriel. The Church Hall was completed and consecrated in May 1963 by Rt. Rev. Bishop Dionisije and parish priest Fr. Marko Malovrazich. This was the last building blessed by Bishop Dionisije before the division happened in the Serbian Orthodox Church.

The author of these lines, Fr. Petar Jovanovic, became a part of the history of the St. Sava Church at the beginning of 1980. I joined the Western-American Diocese coming from the parish of Milwaukee's St. Sava Cathedral of the Mid-Western Diocese, where I was an associate priest with Fr. Milan Markovina. When I arrived the liturgical services were conducted in a chapel on the second floor with adjacent rooms for the Sunday school on the south side of the Church Hall. Also, services were held every last Sunday of the month at the Old St. Sava Church of Los Angeles. I remember Bozo Milinovic, a longtime church member and church cantor telling me: "Father, your challenge will be to build a new church next to our church hall. I know it will not be easy, but with God's help, the dream of so many people will become a reality." And the first important step was made. On April 12, 1981, a Construction Committee was elected to build the new church. This committee consisted of Petar Kujundzich, the Chair Person, and members: John Pecel, William Radulovich, Nick Kavic, Stanley Vukoje, George Gustovich, and Nick Pekovich. Later, Mike Perko took Nick Pekovich's place due to Nick's having to leave town for business. After Marko Perko's sudden death, Daniel Pavich joined the Committee. Construction for the new St. Sava Church in San Gabriel began on May 20, 1981.

On October 28, 1984, by God's will, the new St. Sava Church was consecrated by His Grace Rt. Rev. Bishop Gregory with the participation of all the Serbian Orthodox Bishops from the United States and Canada, and Metropolitan Jovan of the Zagreb Diocese, representing Serbian Patriarch German. The parish priest personally brought the Holy Relics of the Great Martyr Prince Lazar for the Church dedication. The consecration of the Church was a very joyous event. The Choir led by then Choir Director Milos Raicevic, son of the well-known Serbian poet Stevan Raicevic responded very professionally. The Sunday School presented a beautiful program. The Kolo Group under the supervision of their teacher Pat Ducich made an excellent presentation. President of the Executive Board George Vukazich praised the dedication of Church members with the words "Pregaocima Bog daje mahove – God helps those who are dedicated in their endeavors." The Chairman of the Construction committee Petar Kujundzich was especially praised by the priest for his hard work during the time of the Church construction. In his speech, the priest emphasized the importance of God's House. He reminded people that through the services in God's house we build the architectural construction of our souls.

One year later, in March 1986, St. Sava Parish hired Sirio Tonelli, an accomplished artist, to create and install the mosaic iconography in the St. Sava Church interior. The mosaics were made in Florence, Italy before it was installed in the Church. They are in the Byzantine tradition touched with a Renaissance spirit, displaying beauty and grace. Judging by what has been done so far; the Church looks majestic and makes a very spiritual impression on every visitor, and especially on the faithful of the congregation. Being of such splendor, the St. Sava Church was featured on a popular local television program The producer promised to make another show in honor of 100 years of St. Sava parish

There is no doubt that there have been difficult days during these 100 years of St. Sava Parish history of Los Angeles and San Gabriel as well. However, regardless of what disappointments people were challenged with, they always had a clear vision of how to advance towards a better future. I have been personally blessed by God with good health, courage and conviction to continue my pastoral work for the last 30 years at St. Sava Parish. As we mark our 100th Anniversary my pastoral message to the parishioners is to stay committed to our Orthodox faith. This means to stay committed to the Kingdom of God, which we proclaim at the beginning of every Divine Liturgy. I hope that our two St. Sava Churches will serve that purpose. For Orthodox Christians, where the Divine Liturgy is, there is the Church.

It is important for St. Sava parish to also preserve the cultural traditions and heritage accumulated over the centuries of rich Serbian history as molded by the Orthodox faith. Nothing would be more tragic for the Orthodox people than the loss of its rich tradition. The feeling of that cultural tradition and heritage was ever present in the souls of our first immigrants who built St. Sava Church of Los Angeles. Our generation now at St. Sava Church is entrusted to carry on that spirit.

We would cordially like to invite all who can make it to join us at this important Centennial celebration. If you would like to attend, please e-mail us your address at: stsava@sbcglobal.net and we will send you an official invitation with the program.

V. Rev. Stavr. Petar Jovanovic

Jesus Loves Me

Spoiled as we are by material comforts, comforts which breed spiritual complacency, we stand in constant need of the fear of God and His judgment. The thought of everlasting punishment, *where their worm dieth not, and the fire is not quenched,* can be very effective in preventing us from marching into some deadly sin. If, however, we dwell upon our wretchedness, upon the fact that with our "polluted souls" and "abominable hearts" we "deserve condemnation and every torment," upon Scripture's many exhortations and warnings about being left outside the bridal chamber, or turned away for lack of a wedding garment, as part of a wicked and adulterous generation, we can easily fall into despair. Spiritual life requires careful balance. Elder Silouan of Mount Athos counsels: "Keep your mind in hell – and despair not." How is this possible? The key here is God's love.

"Jesus loves me, this I know, for the Bible tells me so…" this familiar Protestant Sunday-school song offers a comforting contrast to the old days of hellfire and brimstone. Unfortunately, the message has been commercialized to the point of dangerous self-assurance. Yellow stickers with "Smile, Jesus loves you," are everywhere, reflecting today's all too casual attitude towards what should be approached with fear and trembling. In the words of St. Maximus the Confessor, fear is necessary here, "lest the daring of love lead to disrespect of God." It may be for this reason that pastoral teaching in the Orthodox Church tends to stress the need for repentance, leaving God's love as understood and therefore largely unspoken. Nevertheless, we would do well to contemplate God's love, else we shall be as slaves – motivated by fear of punishment, or as hired servants – motivated by anticipation of reward, when we are called to be sons – motivated by love, for love begets love.

The testimony of God's love is everywhere. It is supremely expressed in Scripture: *God is Love. Herein is love, not that we loved God, but that He loved us (*I John 4:10) *I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor…height nor depth, nor any other creature, shall be able to separate us from the love of God* (Rom. 8:35-39). In the services we read constantly of the "man-befriending God," He who "loves mankind." The endurance of the martyrs, the fortitude of the desert-dwellers, the joyful carrying of the cross – are rooted in a certainty of God's love. Before our eyes, accessible to our senses, the beauty of God's creation speaks to us of His love.

What can be said about God's love, a love which surpasses understanding? Our own love is shallow, frail, often conditional, fickle… It is impossible for us to fathom Perfect Love which "loves all men equally", not as some amorphous humanity, but as individuals. "The goodness of God," writes Fr. Michael Pomazansky, "extends not to some limited region in the world, which is characteristic of love in limited beings, but the whole world and all the beings that exist in it. He is lovingly concerned over the life and needs of each creature, no matter how small and, it might seem to us, insignificant" *(Orthodox Dogmatic Theology).* The saints and Holy Fathers knew well God's love and attempted to convey it to us who lack their keen spiritual perception. St. John Chrysostom assures us that "God loves us more than a father or a mother or a friend, or anyone else can love, and even more than we can love ourselves, because He is concerned more for our salvation than even for His own glory. A testimony of this is the fact that He sent into the world for suffering and death (in human flesh) His Only-Begotten Son, solely in order to reveal to us the path of salvation and eternal life." In the words of St. John Cassian, "God loved us first and this was for no other reason than that we should be saved and so we ought to love Him solely for His love of us. For this reason we should strive to rise from fear to hope and from hope to love." And St. Seraphim, who himself possessed such an abundance of God's love, said: "God shows His love for mankind not only when we do good, but also when we offend and displease Him. How patiently He endures our transgressions; and when He chastises, how mercifully He chastises!" If we are still in doubt, let us be persuaded by the righteous Elder Silouan of Mount Athos:

"The Lord loves us more dearly than we can love ourselves; but the soul in her distress supposes that the Lord is forgetful of her, that He even has no wish to look upon her, and she suffers and pines. But it is not so, brethren. The Lord loves us without end, and gives us the grace of the Holy Spirit, and comforts us. It is not the Lord's desire that the soul should be despondent and in doubt concerning her salvation. Believe and be sure that we continue in suffering only until we have humbled ourselves; but so soon as we humble ourselves there is an end to affliction, for the Spirit of God discloses to the soul, because of her humility, that she is saved…O brethren, I beg and pray you in the name of God's compassion, believe in the Gospels and in the witness of the holy Church, and you will, while still here on earth, savor the blessedness of paradise. For the Kingdom of God is within us; with the love of God the soul knows paradise." (Wisdom from Mount Athos)

One must unceasingly keep in remembrance God's love toward us.

(Elder Nazarius of Valaam)

We fear committing ourselves entirely to the will of God. What if this should lead us into a situation we find burdensome or unpleasant? Indeed, this may well be the case, but it would only be for our eternal happiness. God's will, God's Providence is motivated solely by love. Our own love is so imperfect that we can scarcely comprehend a love so enduring, so steadfast, a love which suffers our infidelity and readily forgives.

By meditating upon God's love for us, we gain confidence and concentration in prayer. What reason has the mind to wonder in the presence of Perfect love? We try to remind ourselves of God's presence, but how often do we grasp the fact that He wants to communicate with us, personally, that he desires our hearts?

It is particularly important to speak about God's love to children. Not having experienced the bitterness of disillusionment, they are more receptive and in their tender hearts it can activate a strong faith.

As adults, we, too, should contemplate more often God's love for us, that our motives in thought, word, and deed might also and always be love.

Reprinted with permission from the Orthodox America Vol. XI, No. 1 (101)

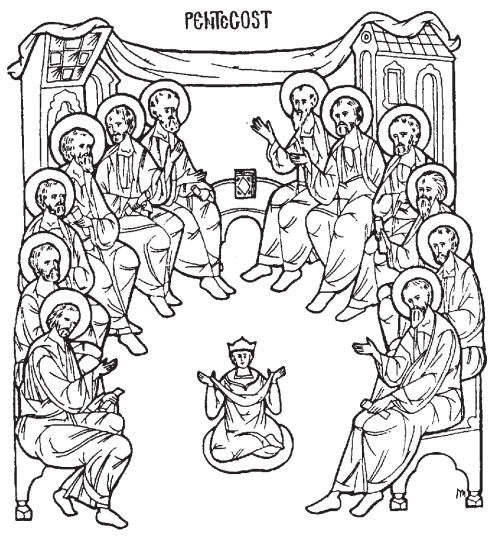

We have seen the true Light;
We have received the Holy Spirit;
We have found the true Faith
Therefore, let us worship the indivisible Trinity;
For He hath saved us.

In Honor of Bishop Longin's 25th Hierarchical Anniversary

Greetings by Father Nedeljko Lunich at a celebration of this milestone:

Your Grace, Very Rev. Clergy, honored guests, brothers and sisters:

By the grace of God we have gathered this evening to honor our spiritual leader, the head of our New Gracanica-Midwestern Diocese, His Grace, esteemed, well respected and worthy of every praise, Bishop Longin.

I am specially honored to have this opportunity to extend congratulations to His Grace on behalf of my brothers in Christ, twelve clergymen and eleven parishes in the Chicago Deanery.

Let me, Your Grace, as a senior pastor and as an obedient soldier of Christ's Church give you a report, declaring that the church life in the parishes of Chicago Deanery, the largest one in your God-protected Diocese, is in accordance with the precepts of our Holy Orthodox Faith. However, there are some rough edges, which will be, God willing, with your guidance and the positive attitude of our God-fearing parishioners, smoothed over.

You have been, Your Grace, in your archpastoral service, put in the position as an American expression says of "trouble shooter", in the most sensitive areas of our God-protected Serbian Church. In all those areas you have left a positive marks, always giving priority to the unity of the Serbian Orthodox Church and Serbian people. As a good shepherd you have gathered your flock, joining them together, not accepting division caused by human frivolities and negativism.

While in Australia, at the time of almost unbridgeable division, you made attempts to create an amicable atmosphere. As a result of it hostility and animosity of the people had substantially decreased and icy and cold relationships began to melt.

Then, when someone was needed in the war-torn Dalmatian Diocese, His Holiness the Patriarch and the Hierarchs pointed to you, Your Grace. And you heeded the call of our Holy Church and became a shepherd of the much suffering Serbian faithful in the Serbian Orthodox Diocese in Dalmatia. For some seven years you, Your Grace, faithfully served those entrusted to your care, and you became their beloved bishop who shared the fate of the people, going with them into exile. However, you have never forgotten those left behind. Thus, soon after the expulsion of the Serbian people from Krajina, you returned to reside in the Monastery Krka in order to gather the remnants and revive the church life.

And again, when someone was needed to minister to the faithful of the New Gracanica Diocese, the eyes of your brothers, the Patriarch and Bishops, were focused on you. They were aware that only someone with love, compassion, patience and kind words would be effective in the delicate situation that existed in your new Diocese. You have, indeed, risen to the occasion and have met the challenges. We all know how long it took to come to this point.

Your Grace, you have endured, always being patient and optimistic. You have found the strength to sustain calmness in the most troubled times. You have won over your flock and have earned the trust of the faithful on both sides of the aisle.

His Grace, our Bishop Longin needs our support in order that our Diocese may grow spiritually and materially. We, the clergy and laity alike, especially the officers of the church boards, have to adhere to the rules and regulations to make his job a little easier for His Grace. Let us do our part, and leave the rest to God, as His Holiness of blessed memory Patriarch Pavle used to say.

Your Grace, congratulations! May God grant you many, many years!

IS POLA ETI DESPOTA!

A Twofold Anniversary for Bishop Longin

continued from p. 1

Following Prota Marko the bishop was greeted by both Deans, Fr. Nedeljko of the Chicago Deanery and Fr. Djuro of the Milwaukee Deanery. Both spoke in English and stressed the nobleness and piety of Bishop Longin.

The Diocesan secretary, at the end of the program, announced that the clergy from the Milwaukee and Chicago deaneries purchased a set of bishop's vestments from Moscow as a gift to His Grace. The Kolo Sestara purchased a new miter; Dr. Olga Ivanovic together with her husband purchased a new bishop's staff and Djordje Nikolic promised that he would go together with the bishop to Moscow to personally bring the things back and cover all travel costs. Branko Tupanjac promised a second trip with the bishop to Moscow.

The celebration was finished with a group photo with all clergy and their wives. Guests agreed that this celebration was one of the most successful affairs in the past few years.

On behalf of the clergy and faithful of the Diocese of New Gracanica-Midwestern America we congratulate Bishop Longin on his double anniversary and pray that he celebrate many more anniversaries with us.

God grant you many years, Vladiko!

Protojerej-stavrophor Marko B. Todorovic Episcopal Deputy

Shadeland Church consecration to highlight Diocese Day

continued from p. 1

renovations of the Administration Building, construction of a new picnic shelter, and repairs to other buildings.

Work on the church building has included drainage and clearing of the surrounding area, renovation of the main entrance, a new roof, and parking lot and driveway construction. Inside, the cupola has been completely redone, a radiant heating system has been installed in the new floor, restrooms in accordance with code requirements are being installed, electrical work has been completed and drywall is being installed.

It has also been announced that the St. Sava parish of the former New Gracanica Metropolitanate in the greater Pittsburgh area has graciously donated the iconostasis and chandelier for the Shadeland church.

Diocesan Day setting for consecration

His Grace Bishop Dr. Mitrophan has announced that the consecration of the completed Shadeland church will begin at 9:00 am on Sunday, August 8. This is the day of the traditional gathering of the faithful at Shadeland for the annual Diocesan Day celebration. A vespers service will be served in the church on Saturday evening, August 7 at 5:00 pm.

As usual on this day, parish churches in most of the diocese will be closed in order to allow clergy and faithful to come to Shadeland. Bishop Mitrophan hopes that many diocesan parishes will sponsor bus transportation to Shadeland that day.

Following the consecration services the traditional Diocesan Day picnic will take place at the picnic shelter and adjacent tents set up to handle the anticipated crowd. A number of parishes have volunteered to coordinate various aspects of the day's preparations. The Diocesan Federation of Circles of Serbian Sisters will coordinate the kitchen and food service. Hot barbecued lamb and other Serbian specialties will be available for the picnicers, along with live Serbian music for dancing and listening.

Diocesan Day is also the final day of Shadeland's St. Sava Camp season. The campers of the final week, dedicated to Serbian song and dance, always put on a tremendous show that is not to be missed. This year's program promises to live up to the occasion.

His Grace Bishop Dr. Mitrophan hopes that everyone will circle August 8 on their calendar and make every effort to be a part of the realization of the long-time dream of consecrating the Holy Mother of God Monastery Church at Shadeland. Complete details including lodging information and schedules will be sent to all parishes of the Diocese and will appear in future issues of the *Path*.

Old Faith in a New World

continued from p. 2

native of eastern Serbia, who follows the tradition of his father and grandfather in the priesthood.

It has been four months since my first visit to the new church and during that time I participated in more services than ever before in my life. Since I am rational, on one side, and inclined to review myself on the other, I try to explain this change. There are many assumptions as to why this change occurred: the reasons: Perhaps it is since you are advanced in years; maybe it is a reaction to the frustrations that plague me as an individual or being a Serb. Regardless of whether I will be able to identify the reasons or not, whenever I see the new church and hear Fr. Dragan in his faithful serving, I know I will come again.

Fr. Dragan attracts attention and incites respect not only because of his beard and cassock – it is the least because of those things. His modesty and restraint are captivating. I've seen priests who serve and preach more for themselves than for the faithful or the faith. In contrast, the performance and appearance of Fr. Dragan characterize a humble and sincere commitment to the faith without a trace of selfishness on the one side and, on the other, a warmth in dealing with people. His closeness to people is best expressed in how he addresses the children - "Dečici" as he says, to whom he introduces himself as "Uncle Priest". When he praises a child to some young mother tears are shed; when he speaks of the concern of a Serbian priest, a refugee in Serbia, for the children of his small parish left outside of Serbia, even we who are older tremble.

The church services generally require the coordinated participation of many people - the clergy and laity. Our small parish has only one priest – Fr. Dragan, while the faithful lack the adequate practical experience, so that the appropriate services are only possible thanks to the frequent instructions of Father Dragan, which he quietly, almost imperceptibly, gives, not disrupting the chanting, prayers or sermons. He at times will pastorally, without scolding, point out the rules of behavior in the church which we should follow. On the other hand, he makes very direct note when someone is behaving improperly like, for instance, when a parishioner addressed the congregation chewing gum.

Going to church is an opportunity to learn from Fr. Dragan something about those Serbian folk customs of which I know little, and those of which I know nothing about, or to hear his reading of sections of the Holy Gospel and his simple and sound explanation of the message. Listening to Fr. Dragan I enrich my own vocabulary with words that are not in everyday use, which I am repeat to myself or even say aloud so that I might not forget them (while I write this I am whispering "narthex" and "litiya").

Fr. Dragan encourages parishioners to preserve their fine folk customs, folk heritage and faith. He brought together young people interested in folklore and started a Church school for the "Dečici".

Important dates from our past are marked in our parish, whenever possible, not only with church services but also with presentations, lectures, etc. After serving a memorial for victims of the 1999 NATO bombing, for instance, we watched a documentary about their suffering, and on Vidovdan we invited a guest clergyman well versed in Serbian history and heard a lecture on Kosovo.

My American friend Cynthia is often in church with me. She has clearly expressed her desire to become Orthodox and has spoken to Fr. Dragan about it. Her reasonings and desires are intertwined with religion, but also with her exposure to Russian artistic influence from her youth when she was in ballet, along with an interest in Eastern Christianity developed within her field of academic specialization, and her respect for Fr. Dragan do not make me question her. Nor do I seek clarification when Cynthia sets Orthodoxy apart as something true, "truer" than other churches. There are two basic reasons for my restraint. The first is my belief in the purity of and my respect for Cynthia's wishes. Another is the uncertainty of the path along which our church leaders will lead us, upon which depends the future of the church and its ability to be a factor in preserving our national being and dignity.

Zoran Bljelicic, North Carolina

Our View

The Youth Pages of The Path of Orthodoxy, May 2010

On May 19, 2003, thanks to our Lord God the Serbian Orthodox Church canonized the Holy Hierarch Nikolai (Velimirovich) of Ohrid and Zicha and thereby entered Bishop Nikolai's name into the calendar of saints of our Holy Orthodox Church.

By this canonization the Holy Assembly in fact joyously confirmed the widespread and generally agreed upon consciousness of his holiness among the people of God. The dates for the liturgical commemoration and feast days of this Holy Hierarch are set as the day of his blessed falling asleep in the Lord, March 18, and day of the translation of his holy relics from America to Serbia, May 3.

Nikolai Velimirovich was born into a large peasant family in the village of Lelich, Serbia, on December 23, 1880. Young Nikolai began his education in Lelich and later went to the capital city, Belgrade, to attend St. Sava Theological Seminary.

He entered the graduate Theological Faculty in Bern, Switzerland, in 1905 and 1909 received a doctorate in sacred theology – the first of many doctoral degrees he would earn. Later that year, he returned to Serbia and was tonsured a monk at the Monastery of Rakovica, receiving the name Nikolai. He was soon ordained to the priesthood and eventually elevated to the rank of archimandrite.

Life of St. Nikolai Velimirovich

Commemorated on March 18 and May 3 (transfer of his relics to Serbia)

When World War I broke out, Archimandrite Nikolai was sent to England on a diplomatic mission. While he was there, he lectured at Oxford University and received a doctorate in philosophy at the university's King's College. At the same time, he received honorary doctorates from Cambridge University and Glasgow University. He returned to Serbia in 1919 and was elected and consecrated a bishop that same year, at age 39. He was appointed to the Diocese of Zicha and later to the Diocese of Ohrid.

He spent 1921 and 1922 as a missionary bishop in America, creating and administrating the Serbian Orthodox Diocese in the United States and Canada. After his two years in America, he returned to Ohrid.

During World War II, the Nazis occupied Yugoslavia. Hundreds of thousands of Orthodox Christians were tortured or massacred by the Croatians under the direction of the Nazis. Hosts of other Serbs were sent to Nazi death camps. Serbian Patriarch Gavrilo and Bishop Nikolai were sent to the infamous Dachau concentration camp, where – although they suffered horribly – they both survived the war.

Years later, Bishop Nikolai said that he had once spoken with an elder on Mount Athos. Young Nikolai asked the monk: "Father, what is your main spiritual exercise?"

The elder replied, "The perfect visualization of God's presence." Ever since then, Bishop Nikolai said, "I tried this visualization of God's presence. And as little as I succeeded, it helped me enormously to prevent me from sinning in freedom, and from despairing in prison. If we kept the vision of the invisible God, we would be happier, wiser, and stronger in every walk of life."

In April 1946 Bishop Nikolai came to America. He arrived at the Serbian Orthodox Cathedral in New York City. He also taught at the Serbian Orthodox Seminary in Libertyville, Illinois, until 1949. Bishop Nikolai moved to the Russian Orthodox St. Vladimir's Seminary in New York and later to St. Tikhon's Monastery and Seminary in South Canaan, Pennsylvania. There he would teach, preach, continue to write, and pursue his own studies.

He began as a professor at St. Tikhon's Seminary, but eventually he was appointed rector. At that time, most of the courses at St. Tikhon's were taught in Russian, but Bishop Nicholai chose to teach only in English.

Bishop Nikolai's health had been weakened by his captivity at Dachau. Despite his ill health, however, he remained in constant contact with the faithful of the Serbian and other Orthodox churches. He taught his seminary classes with enthusiasm, power, and deep insight. He often traveled to the Serbian Church in New York, and there he received his spiritual children and other visitors. His correspondents, his spiritual children, his students, his fellow monks, and all who knew him came to regard him with love and respect.

Bishop Nikolai fell asleep in the Lord on Sunday, March 18, 1956, at St. Tikhon's. Ten days later, his body was moved for burial to St. Sava Serbian Orthodox Monastery in Libertyville, Illinois, where it remained until April 27, 1991. At that time his earthly remains were taken back to Serbia. According to his own final wishes, the bishop's body was finally transferred to his native village of Lelich in Serbia on May 12, 1991.

Scriptural Quotations for This Month

"Be not quick to anger, for anger lodges in the bosom of fools. Say not, "Why were the former days better then these?" For it is not from wisdom that you ask this. Wisdom is good with an inheritance, an advantage to those who see the sun. For the protection of wisdom is like the protection of money; and the advantage of knowledge is that wisdom preserves the life of him who has it. Consider the work of God; who can make straight what he has made crooked? In the day of prosperity by joyful, and in the day of adversity consider; God has made the one as well as the other, so that man may not find out anything that will be after him." (Ecclesiastes 7:9-14)

From the Holy Fathers

St. Nikolai Velimirovich, The Prologue of Ohrid

REFLECTION

It is said about an ancient orator that he labored day and night to perfect himself in the art of oratory. Someone said to him: "Demosthenes does not want you to be the chief orator." To which he immediately retorted: "Neither will I allow him to be the only one." If you cannot be a first-class saint like St. Anthony, do not lower your hands and do not say: " Nothing can come of me!" Increase your effort and double your talent. "In my Father's house, there are many dwelling places" said the Lord (St. John 14:2).

If you merit to settle in the least of these dwelling places, you will be more glorious and more fortunate than all of the rulers who have ever existed on earth. Everyone, according to his own talent. Neither will you be a St. Anthony nor will St. Anthony, alone, occupy the Kingdom of God.

Dismissal Hymn -Troparion to St. Nikolai of Zicha and Ohrid

Tone 8

Golden-mouthed preacher of the Resurrected Christ,
Guide of the cross-bearing Serbian people through the ages,
Resonant lyre of the Holy Spirit,
joy and glory of priests,
Teacher of repentance,
Bishop of the whole nation,
Leader of the God-praying army of Christ,
O Holy Nikolai of Serbia and all Orthodoxy;
with the saints in Heavenly Serbia,
pray the Only Lover of mankind
to grant peace and unity to our people.

Kontakion to St. Nikolai of Zicha and Ohrid

Tone 3

Born in Serbian Lelich, you where the Archpastor in Saint Naum's Ochrid.
You presented from the throne of Saint Sava in Zicha, by the Gospel you instructed and enlightened the people of God.
You led many to repentance and love for Christ.
For Christ's sake you endured suffering in Dachau.
For all this, O Saint, He glorified you.
Nikolai, the New God-pleasing One!

Answers: 1-b; 2-b; 3-d; 4-b; 5-c; 6-b; 7-d; 8-d; 9-a; 10-c

VOLUNTEERS NEEDED

The editors of "Our View" are looking for volunteers to assist in contributing and editing articles and other materials for publication. Are you interested in assisting in our efforts? Please contact us a the address below. A member of the staff will contact you with more information. Help us continue to offer this very important service to the youth of the Serbian Orthodox Church!

Our View is the official organ of The Serbian Orthodox Youth Ministry Committee and is a regular feature of the Path of Orthodoxy. Comments can be directed to the committee via regular mail at: The Serbian Orthodox Youth Ministry Committee, 260 Sue Drive, Hummelstown, PA 17036

Put Your Thinking Caps On!

1. Through the mystery of Chrismation, a person receives
   A. The guarantee of salvation
   B. The gift of the Holy Spirit
   C. Healing for all physical ailmnets
   D. Forgiveness
2. Each Monday commemorates
   A. Christ's Resurrection
   B. The angels
   C. The martyrs
   D. The saints
3. As Orthodox Christians, in whose name do we baptize?
   A. God the Father
   B. Jesus Christ
   C. Holy Spirit
   D. In the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit
4. Which Divine Liturgy do we celebrate during Sundays of Lent?
   A. St. John Chrysostom
   B. St. Basil the Great
   C. St. James
   D. St. Mark
5. The most essential divine service to the life of the church is
   A. Matins
   B. Vespers
   C. Liturgy
   D. Moleben
6. Holy Communion is
   A. Ordinary bread and wine offered in memory of Christ
   B. Truly the Body and Blood of Christ
   C. A sacrament which is to be received only by saintly and pure people
   D. A symbolic re-enactment of the Last Supper
7. Which of the following are part of the Liturgy of the Word?
   A. Gospel, sermon, Communion
   B. Offering, Beatitudes, Litany of the Faithful
   C. Epitrahelion, cuff, miter
   D. Epistle, gospel, sermon
8. Which of the following is not part of the Divine Liturgy?
   A. Proskomedia
   B. Liturgy of the Word
   C. Liturgy of the Faithful
   D. Liturgy of Pre-sanctified Gifts
9. The parts of the church building are
   A. sanctuary, nave, vestibule
   B. altar, nave, entrance
   C. front, middle, back
   D. door, roof, altar
10. The Prokeimenon is a short verse read from
   A. One of the Gospels
   B. One of the Epistles
   C. The Psalms
   D. The Nicene Book of Saints

Questions & Answers About Ascension of our Lord Feast Day

Question 1

What significance does the event of the Ascension of Jesus Christ have for the Christian? We should understand why we celebrate any feast, and its inner meaning.

Answer 1

Christ ascended to Heaven as man and as God. Once he became a man, being at the same time, as always, perfect God, he never put off His manhood, but deified it, and made it and us capable of apprehending heavenly things.

The Ascension is a prophecy of things to come for those who love God and believe in Him in an Orthodox manner. Those who believe and live according to this belief will be in the heavens, in the flesh, with Him, just as He now abides in the Heavens in the flesh. Our flesh and souls will be saved, because Christ made human flesh capable of deification.

We also call to mind the promise of the Holy Spirit, since Christ mentions this promise He had made before to them, and its advent is tied to His ascension:

"Nevertheless I tell you the truth; It is to your benefit that I go away: for if I do not go away, the Comforter will not come to you; but if I depart, I will send him to you. {8} And when He is come, He will reprove the world of sin, and of righteousness, and of judgment: {9} Of sin, because they believe not on me; {10} Of righteousness, because I go to my Father, and ye see me no more; {11} Of judgment, because the prince of this world is judged." (John 16:7-11)

What Christ has done for human flesh and our souls is impossible to understand, but the Church, with sweet melody, meditates with fervor and thanksgiving and precise theology in her services.

"O Christ, having taken upon thy shoulders our nature, which had gone astray, thou didst ascend and bring it unto God the Father" (Matins canon for the Ascension, Ode 7)

"Having raised our nature, which was deadened by sin, Thou didst bring it unto Thine own Father, O Savior" (ibid.)

"Unto Him Who by His descent destroyed the adversary, and Who by His ascent raised up man, give praise O ye priests, and supremely exalt Him, O ye people, unto all the ages." (Matins canon for the Ascension, Ode 8)

Since the disciples were "filled with great joy", we who are Orthodox in belief and way of life should naturally be this way also, and should hasten to the temple. There we can meditate upon the magnificent truths and promises in the ascension by listening carefully to the divinely inspired theology, sung in sweet melody. If we pray with care, and expectation, having valued divine worship above our worldly cares, surely God will enlighten us and noetically teach us the true meaning of Christ's Ascension.

Question 2

There is an important account of the Ascension in the scriptures that is not in the Gospels. Where is it? The story involves angels. How? Describe how a cloud was involved.

Answer 2

St. Luke, who wrote an account of the Ascension in his Gospel, also wrote a slightly different account in his Acts of the Apostles. In this account, he describes two angels who speak to the Apostles as they are gazing at Christ going up into the sky:

"And while they looked steadfastly toward heaven as he went up, behold, two men stood by them in white apparel; {11} and said, 'Men of Galilee, why do you stand gazing up into heaven? This same Jesus, which is taken up from you into heaven, shall come in the same way as you have seen him go into heaven.'" (Acts 1:10-11)

St Luke also mentions a cloud in his account in the Acts:

"And when he had spoken these things, while they looked on, he was taken up; and a cloud received him out of their sight." (Acts 1:9)

"Thou Who art immortal by nature didst arise on the third day, and didst appear unto the eleven and all the disciples, and riding upon a cloud, didst hasten back unto the Father, O Thou creator of all." (Matins canon for the Ascension, 1st Ode, Irmos)

Question 3

In the gospel reading for liturgy on the Ascension, two gifts are mentioned by Christ. One is given and one is promised. What are they? Comment on their importance and meaning for a Christian.

Answer 3

When Christ saw his disciples in the upper room, he told them:

"Peace be unto you." (Luke 24:36).

This peace is not a worldly peace, but is the gift of God, and the attainment of it is the purpose of our life. The only way to understand this peace is to live the Christian life and be changed. It is freely given, but not freely received - not until a man is purified by intense effort, war against his passions, and desire to fulfill the will of God.

Shortly after this, Christ promised:

"And, behold, I send the promise of my Father upon you: but wait in the city of Jerusalem, until you are endowed with power from on high." (Luke 24:49).

This, of course, is the promise of the gift of the Holy Spirit, to be given only ten days later, on Pentecost.

The ministry of the Holy Spirit is so profound, it cannot be described adequately. He convicts concerning sin and righteousness, He gives strength, He gives wisdom, and the words to say when being persecuted. Ignorant and weak fisherman and all those who make an abode for Him wax bold in their witness of the gospel. He guides the church, and enlightens every man concerning the truth. Without Him, the Christian life cannot be lived.

Question 4

What mountain did Christ ascend from? How will this mountain be involved in another, cataclysmic event?

Answer 4

Christ ascended from the Mount of Olives. "Then they returned to Jerusalem from the mount called Olivet, which is from Jerusalem a Sabbath day's journey." (Luke 1:12).

"And while they looked steadfastly toward heaven as he went up, behold, two men stood by them in white apparel; {11} and said, 'Men of Galilee, why do you stand gazing up into heaven? This same Jesus, which is taken up from you into heaven, shall come in the same way as you have seen him go into heaven.'" (Acts 1:10-11)

A Dictionary of Orthodox Terminology

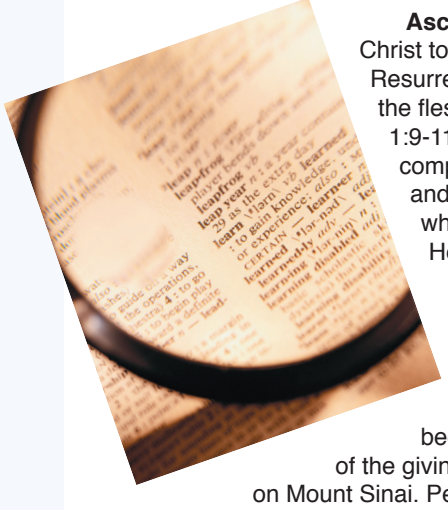

Ascension. The ascent of Christ to Heaven following His Resurrection as Son of God in the flesh (Luke 24:50, 51; Acts 1:9-11). Christ's Ascension completes the union of God and humanity, for a Man who is God now reigns in Heaven.

Pentecost. Originally an Old Testament harvest festival celebrated fifty days following the Passover. In time, Pentecost became the commemoration of the giving of the Law to Moses on Mount Sinai. Pentecost took on a new meaning with the descent of the Holy Spirit on the apostles at Pentecost. Through the Sacrament of Chrismation, Orthodox Christians experience their own personal Pentecost. Every Divine Liturgy becomes a Pentecost through the descent of the Holy Spirit on the faithful and the gifts (the bread and wine), transforming them into the Body and Blood of Christ. See Ex. 23:14-17; Lev. 23:15 21; Acts 2:1 41.

Righteousness. Being good, just, and blameless. All are called to a life of humble obedience to God. However, acts of righteousness cannot earn salvation. Rather, righteousness is the fruit of the Holy Spirit, and the way in which Christians respond with living faith to God's gift of salvation. See Matt. 5:6, 20; Rom. 4:3; Gal. 5:22; James 2:14-26.

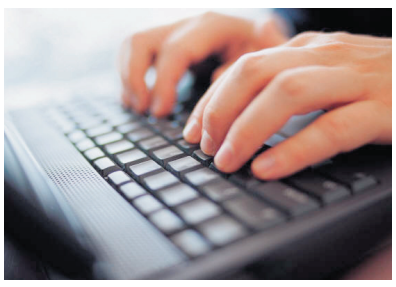

RESOURCES

Orthodox Christian Information Center (http://www.orthodoxinfo.com); http://www.orthodox.net/questions/ascension_1.html; http://goarch.org; Challenge Questions on Orthodoxy for Students by Gayle E. Woloschak.

Our View Our View Our View

Our View is the official publication of The Serbian Orthodox Youth Ministry Committee and is a regular feature of *The Path of Orthodoxy*. Comments can be directed to the committee to The Serbian Orthodox Youth Ministry Committee, 260 Sue Drive, Hummelstown, PA 17036.

Српска Секција

Стаза Православља

Саопштење

Законодавног одбора на заседању 28. годишње скупштине Епархије канадске

1.Примена Устава СПЦ у Северној и Јужној Америци у Епархији канадској:

Свети Архијерејски Сабор СПЦ, својом одлуком Бр. 8, од 22/9. маја 2007. потврдио је Устав СПЦ за Северну и Јужну Америку. Устав је усвојен од стране највиших црквених власти и као такав је на снази.

Сходно овоме нема потребе да било која ЦШО води било какву расправу о овом Уставу или Једнообразним правилима и уредбама. Било какво питање о тумачењу одредби Устава или Једнообразних правила, ЦШО ће преко свештеника доставити Епархијском савету на разматрање и објашњење. Ако Епархијски савет нађе да није надлежан по том питању, он ће тај захтев доставити Епископском савету на коначно одлучивање.

Ступањем на снагу Устава СПЦ у С. и Ј. Америци, на основу члана 2. Спроведених уредби престале су да важе:

а) Устав СПЦ у САД и Канади,
б) Устав Српске православне митрополије новограчаничке - епархије за САД и Канаду – Слободне српске православне епархије за САД и Канаду.
в) Устав Српске православне митрополије новограчаничке – слободне СПЦ,
г) Прелазне уредбе за управљање између СПЦ у САД и Канади и Новограчаничке митрополије.

По члану 3. Спроводбених уредби Устава СПЦ у С. и Ј. Америци, Статут Епархије канадске треба да се усагласи са Уставом СПЦ за С. и Ј. Америку. Према томе, Статут Епархије канадске и даље је на снази и његово усаглашавање са Уставом СПЦ за С. и Ј. Америку је у сагласности и са одлуком Светог Архијерејског Сабора од 05. јуна 1995. године када је Статут Епархије канадске усвојен.

Епархијски савет је именовао Одбор који ради на послу усаглашавања.

2. Изјашњавање о статусу парохија у Нијагари:

Одлуком Епископског Савета бр. 70 од 12. децембра 2009. парохија и ЦШО Св. Ђорђа у Нијагари Фалс, стављена је под привремено старатељство Епископа источноамеричког Г. Митрофана, до нормализације ситуације у тој ЦШО. ЦШО Св. Ђорђа у Нијагара Фалсу је и надаље неотуђиви и интегрални део Епархије канадске.

Горњом одлуком (Епископског савета бр. 70 од 12. децембра 2009.), постављени су одређени предуслови који су требали бити испуњени пре успостављања литургијског живота у тој ЦШО.

Законодавни одбор констатује да од тих услова нису испуњени:

а) Уступање храма Св. Арханђела Михајла новооснованој парохији Св. Пророка Илије;
б) Прекид судског поступка покренут од стране те ЦШО против Епископа канадског Г. Георгија;
в) Престанак са претњама о покретању нових судских поступака;
г) Укидање забране др Давору Миличевићу и проти Љуби Рајићу приступу имовини те ЦШО издате од ЦШО Св. Ђорђа;
д) Укидање забране приступа имовини ЦШО Св. Арханђела Михајла на Делаверу издате Епископу канадском Г. Георгију.

3. Изјашњавање о статусу парохије на Делаверу:

На основу одлуке Светог Архијерејског Сабора од маја 2009. године извршена је арондација ЦШО и парохија у Канади. ЦШО и парохије бивше Новограчаничке митрополије у Канади су постале саставни део Српске православне епархије канадске.

Поздрављамо привржености Мајци Цркви досадашњих парохија и ЦШО досадашње Новограчаничке митрополије, које су се придружиле Епархији канадској, а исте прихваћене у равноправни статус и учешће у епархији канадској.

Жалимо што директори корпорације Св. Арханђела Михајла на Делаверу нису прихватили ову историјску шансу и што појединци те корпорације још увек иду против принципа саборности и икономије спасења без благослова Цркве и покровитељства канонског Епископа.

Васкрс у Чикагу, Илиноис

Света архијерејска Лирургија у Саборном храму

Празник Васкрсења Христовог свечано је прослављен у Саборном храму Васкрсења Христовог у Чикагу. Свету архијерејску Литургију служио је Његово Високопреосвештенство митрополит Христофор уз саслужење свештенства Саборног храма: јереја Дарка Спасојевића, старешине храма, јереја Радована Јаковљевића, јереја Василија Вранића, протојереја-ставрофора Дениса Павићевића, старешине храма у пензији и ђакона Дамјана Божића. На јектеније је одговарао хор "Бранко Радичевић", под управом Елизабет Нешков.

Васкршње јутрење, које симболише ранојутарњи одлазак жена мироносица на празан гроб Христов, служено је у 11:30 у суботу наноћ.

Поздрављајући Његово Високопреосвештенство старешина храма о. Дарко Спасојевић зажелио му је добродошлицу и захвалио на молитвама и бризи, те пожелио свим парохијанима да светлост Христовог васкрсења засветли у њиховим душама, породицама и кућама.

Његово Високопреосвештенство митрополит Христофор благословио је присутне и подвукао да нам је потребно да улажемо напоре да би били верни хришћанском завету.

После свете Литургије прочитана је посланица Његове Светости Патријарха Иринеја, да би затим био одржан празнични банкет у црквеној сали.

Црквена храмовна слава са славским обредом одржана је у Недељу мироносица, 11. априла 2010. године.

(Извор – ЦШО Васкрсења Христовог у Чикагу)

Резулуција 28. Скупштине Епархије канадске

Едмунтон, 5-7. фебруара 2010. Године

Свештенство и делегати 28. годишње скупштине Епархије канадске, сабрани под сводове храма Св. Саве у Едмунтону, Алберта, од 5. – 7. фебрура 2010. године а под омофором Архипастира, Његовог Преосвештенства епископа канадског Г. Георгија, упућујемо најсрдачније честитке поводом избора првопредстојника Цркве српске, Његове Светости Патријарха српског Господина Иринеја.

Промисао Господњи, у бризи за Цркву Своју свету, у историјски преломном времену кроз које смо прошли, упутио нам је био да нас предводи свети човек, Патријарх српски Павле. Почивши Патријарх је најсврсходније одговорио изазовима времена, учећи нас све да увек на првом месту људи будемо.

Видимо да и Најсветијем Патријарху српском Г. Иринеју, такође, тешка и изазовна времена предстоје. И ми придодајемо молитве своје његовим, и преплићемо их у срдачној нади да Свјатјејшем Патријарху Господ подари снаге да одговори изазовима пред које га је историјски тренутак поставио.

Сведоци смо да је , у задње време, Црква српска била узнемиравана и потресана појавама страним бићу њеном. Темељи на којима је вековима почивала и са којих је истину Божију сведочуила, подривани су и уздрмавани новотаријама разним и чак догматским одступањима непримереним светом Православљу. Молимо се Господу да Свјатјејшем Патријарху нашем долије снаге да брод Цркве врати у мирне воде поретка црквеног.

По први пут, за задњих пола века, све свештенство Српске цркве са ових ширина земље Камнаде – без иједног изузетка – сабрано је под омофор и архипастирску бригу канонског Епископа њеног, Г. Георгија. Сви смо се љубављу осведочили како је заиста лепо и красно кад сва браћа заједно живе. Уверени смо да ће се изобилна љубав наша изливати на све парохијане поверених нам црквених заједница и утврдити нас на путу још ширег и већег напретка Богом чуване Епархије канадске.

Жалости нас упорно одбијање мањине двеју наших колонија: Нијагаре и Делавера торонтског, да, коначно, прихвате ред црквени и прићу са свим народом Божијим под омофор и архипастирски благослов Епископа нашег. Искрено уверени у исправност става Владике нашег, и неопходност свих поступака његових које је, у бризи за те, непокорне, до сада повлачио, исказујемо му снажну и неподељиву подршку. Молимо се Господу да, прво, просвети ум и срце непослушним: да увиде којом су се странпутицом упутили, а свима онима – са било које стране долазили – који, макар и нехотице, својим мешањем у овај спор отпалима подршку пружају,

Патријарх Иринеј примио Премијера РС Милорада Додика

Предсједник Владе Републике Српске Милорад Додик разговарао је са Његовом Светошћу Патријархом српским Иринејом у Патријаршији Српске православне цркве у Београду.

Предсједник Владе Републике Српске Милорад Додик изразио је наду да ће Његова Светост Патријарх српски Иринеј ускоро посјетити Српску.

Додик је рекао да је сусрет са Патријархом Иринејом у Београду био прилика да Његову Светост позове да посјети РС.

Он је изразио задовољство због састанка на коме је било ријечи о даљем јачању и улози Српске православне цркве у друштву.

"Морам да изразим задовољство због чињенице да власт у РС већ годинама његује веома добар однос са СПЦ, што доприноси, прије свега, укупној стабилности у друштву", рекао је Додик новинарима у Патријаршији у Београду након разговора са Патријархом Иринејом. Он је додао да је, између осталог, разговарано о заједничким напорима које треба уложити да би се јасно манифестовао национални интерес, без задршке и са осјећајем поноса.

Патријарх Иринеј и Милорад Додик

Додик је навео да је у Српској изграђено неколико стотина нових цркава, на шта је она поносна.

"Желимо да Његова Светост то види и да да свој благослов за све што чинимо", рекао је Додик.

Патријарх Иринеј захвалио је предсједнику Владе РС на посјети, истичући да му је тиме учињена велика част и радост.

Осим Премијера Додика, у делегацији РС били су министри индустрије, енергетике и развоја Слободан Пухалац, унутрашњих послова Станислав Чађо, саобраћаја и веза Недељко Чубриловић, те директор Републичког секретеријата за вјере Јово Турњанин, предсједник Социјалистичке партије Патар Ђокић, савјетник Премијера Српске Миладин Драгичевић и портпарол Премијера Биљана Бокић.

Разговору су присуствовали и митрополит црногорско-приморски Амфилохије, епископ бачки Иринеј, епископ захумско-херцеговачки Григорије, епископ далматински Фотије, епископ зворничко-тузлански Василије и епископ хвостански Атанасије.

В.Ч. (Извор РТРС)

ОСВЕЋЕЊЕ ХРАМА СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ОСТРОШКОГ У ГРИНСБОРО, СЕВЕРНА КАРОЛИНА 30. мај 2010.

Парохијски свештеник цркве Св. Василија Острошког о. Драган Зарић, са Управом и парохијанима обавештава да ће се освећење новог храма посвећеног Св. Василију Острошком обавити у недељу, 30. маја 2010. године.

"Небеса достојно нека се веселе, а земља нека се радује, да празнује свјет сав видљиви и невидљиви, јер Христос устаде, весеље је вечно" (Пасхални канон, песма прва).

Распоред славља:

Субота, 29. мај 2010. г. – Велико вечерње у 5 сати увече
Изложба "Парохија у сликама" у 7:30 сати увече
Банкет у 8 сати увече
Духовни програм у 9 сати увече

Изложба, банкет и програм одржаће се у сали Грчке православне цркве Успења Пресвете Богородице у Гринсбору.

Недеља, 30. мај 2010. г. - 8:30 сати ујутро - Дочек архијереја и освећење
10:00 сати ујутро - Света архијерејска Литургија
1:00 сат после подне – свечани банкет
2:00 сата после подне – културно-духовни програм
4:00 сата после подне – Забава

У програму учествују: дечји хор из Бостона, Фолклорна група Св. Петке из Орланда, Деца и омладина из парохије Св. Василија Острошког и Светог Симеона Мироточивог, Хор Светог Крста Православне цркве у Америци.

Сви сте анм добро дошли!

Рукоположење и унапређење на светој архијерејској Литургији у храму Св. арханђела Михаила у Акрону, Охајо

Рукоположење ђакона Милоша Марковића у чин презвитера

Њ. Пр. епископ источноамерички Г. Митрофан служио је свету архијерејску Литургију у храму Св. архангела Михаила у Акрону, Охајо, у недељу 18. априла 2010. године – Недеља мироносица.

Његово Преосвештенство епископ Митрофан рукоположио је ђакона Милоша Марковића у чин свештеника за време свете Литургије. Исто тако одликовао је протојереја Звонка Котарчевића напрсним крстом, произвевши га у достојанство протојереја-ставрофора.

После свете Литургије месни парох протојереј Драгомир Туба заклео је новоизабрану црквену управу.

(Извор - Епархија источноамерička)

Владика Митрофан одликује протојереја Звонка Котарчевића напрсним крстом

Протојерej-ставрофор др Матеја Матејић

ВИЗАНТИЈСКИ МОНАСИ У АМЕРИЦИ ХИЉАДУ ГОДИНА ПРЕ КОЛУМБУСА

У историји је забележено и у школи смо учили да је Христофор Колумбус открио Америку. Можда би било тачније ако би се рекло да је те године отворио Америку за инвазију и усељавање у њу разних народа из других делова света. Постоји могућност да је било појединаца или група које су Америку открили пре Колумбуса, али се о томе није знало.

Незнамо тачно када су или да ли су групе или појединци долазили у Америку пре Колумбуса, или се чак и усељавали у њу, али о томе нису остали трагови. Изузетак чини долазак у Америку и насељавање Америке од стране једне групе византијских монаха из Северне Африке. Они су били настањени код садашњег града Гилфорда (Guilford) на територији северне америчке државе Конектикат (Connecticut).

Појединости о томе открива Џон Галагер (John Gallager) у свом чланку Хришћанска црква из 5-га века у Конектикату (Connecticut's 5th century church) објављеном у часопису Древности Америке (Ancient American) број 54.

Галагеру је научник Фредерик Ј. Пол (Frederick J. Pohl) рекао да је чуо да у шумама Конектиката постоје неки чудни знаци урезани у камену. До места где се ти знаци налазе Пола је одвео неки лекар. Пол, који је објавио неколико књига о путовању Скандинаваца у Америку, очекивао је да су ти знаци пореклом од Викинга. Брзо је увидео да ти знаци нису из 10. века, него су много старији.

Када је Галагер срео Пола 1976. године, овај му је предложио да оде и види те знаке. После тога Галагер је у току од две и по године проучавао, сликао и прецртавао те знаке.

Сем тих знакова на том месту се налази и остатак светог престола са остатком стуба у грчком дорском стилу, једна крстионица у облику пламена и једна правоугаона. Ту су у камену уграviрани свећњак са 14 свећа, затим један извор из кога се излива вода а у њој удубљење у облику рибе. Ту се налази и један натпис, грчка реч ихтис што значи риба. То је древни символ-криптограм који садржи почетна слова грчких речи ИСУС ХРИСТОС ИОС ТЕУ СОТИРОС, што на српском значи Исус Христос Син Божији Спаситељ. Тај символ-криптограм се користио код хришћана још у најранијим вековима хришћанства. Осим тога, на том простору се налазе у камену урезани монограми ИС ХС Исус Христос, као и монограм МР Марија Богородица.

Галагер и Пол су питали за мишљење и друге стручњаке о свом налазу код Гилфорда. На основи исцрпног истраживања и студирања Пола и Галагера и мишљења стручњака, Пол и Галагер су закључили да је оно што се налази код Гилфорда остатак древне хришћанске цркве и крстионице византијско-грчког и северно-афричког порекла.

Галагер пише да су насељеници код Гилфорда били хришћани, византијски монаси, а при крају чланка пише да су то били православни монаси из Северне Африке. Да су православни, односно византијски монаси закључује се по томе што су монограми за Христа и Богородицу били од слова из грчке азбуке а и натписи су били на грчком.

Један натпис је на два језика. Један анонимни научник је за један од та два језика тврдио да је то Мик-Мек, језик Индијанаца у Новој Шкотској, а други је грчки како се говорио у Либији. У преводу на српски текст гласи: Господ је вечни Отац Његове деце – човечанства. Избавитељ који се узнео на небо и седи са десне стране Оца. У том тексту се појављује и символ-криптограм на грчком који је на српском Исус Христос Син Божији Спаситељ.

Један римокатолички свештеник је натпис код Гилфорда препознао као парафразу стихова 14-17 и 34 из осме главе Посланице Римљанима. Стил натписа одговара стилу грчког језика како се говорио у Киринеји и Либији у петом веку, у доба када су је вандали заузели. Киринеја је била један од најстаријих хришћанских епархија. Сто миља даље према истоку налазио се град Аримахида из кога су монаси дошли у Гилфорд.

Као разлог зашто је група православних монаха напустила Либију и дошла у Гилфорд, наводи се прогон хришћана који нису били Аријевци, од стране Вандала који су били следбеници Аријеве јереси. Вандали су источно

continued on p. 12

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ЕПАРХИЈЕ СЛАВОНСКЕ

Апел за помоћ

у обнови цркве Светих апостола Петра и Павла и развоју родног имања блаженопочившег Патријарха Павла у Кућанцима, Славонија

Мир вам и радост од Господа!

Последњих мјесеци помјесна црква наша православна суочена је са радосном тугом након упокојења у Господу блаженопочившег Патријарха српског Павла и овај исти осјећај обузима све искрене вјернике наше Цркве.

Новопрестављени у Господу Патријарх Павле је рођен у славонском селу Кућанци гдје су православни Срби рано по досељавању имали своју цркву, најприје дрвену, посвећену Светом великомученику Георгију која је освећена 1748. године, а затим зидану, подигнуту 1828. године посвећену Светим апостолима Петру и Павлу. У овој цркви наш Патријарх је крштен. Нажалост, 1991. године иста ова црква је минирањем потпуно уништена.

Са молитвом и искреном жељом очувања успомена на нашег вољеног Патријарха, додијелили смо наш благослов за обнову цркве Св. апостола Петра и Павла, исто тако, откупили смо и родно имање нашег Патријарха, које смо куповином сусједне парцеле знатно проширили те су сада обе у власништву Српске православне цркве, Епархије славонске. У циљу изградње и развоја родног имања Патријарха Павла у плану нам је оснивање будућег манастира, уз који би становали дом за старије и немоћне, а преко године и кампове за сусрете православне дјеце и омладине.

Све ово у многоме зависи од прилива материјалних средстава којима ћемо располагати. Ту се, уз Божју помоћ, једино уздамо у осјећања и љубав коју наш вјерни народ има према свом упокојеном Патријарху. Стога се и вама

обраћамо овим дописом, уз молбу да упознате ваше цијењене читаоце, како доиста могу својим прилогом помоћи у обнови цркве у којој је крштен наш Патријарх Павле и у развоју његовог родног имања, будућег манастира.

Увјерени смо да је велики број наших вјерника широм васељене заинтересован да се својим прилогом угради у очување успомене на нашег Патријарха Павла, те вам се унапред захваљујемо и поздрављамо желећи вам свако добро од јединог Доброга, Господа Животодавца.

У Пакрацу,
О Светом Сави, 2010. године
†САВА
Епископ славонски

Прилоге слати директно на:
Девизни жиро рачун: HR69212009-1534000430
или HR4223400091110411338

Откупљена родна кућа блаженоупокојеног Патријарха Павла

23. новембра 2009. године, добротом и прилогом г. Милије Костића из Чачка, Србија, Српска православна црква Епархија славонска је откупила имање у Кућанцима на којем је рођен блаженоупокојени Патријарх Павле.

Владика Сава са ктитором-дародавцем Милијом Костићем и сарадницима испред родне куће +Патријарха Павла

Потписивању купопродајног уговора у Доњем Михољцу присуствовали су Епископ славонски Сава и г. Милија Костић, уз г-ђу Марију Бабић, доскорашњу власницу имања, те протојерej-ставрофор Слободан Лалић, Епархијски секретар и протојерej-ставрофор Анђелко Саиловић, надлежни парох у Кућанцима.

Уваженом брату у Христу Милији владика Сава се захвалио на прилогу и уложеном труду око преписа имања ријечима да је то потврда његове непоколебљиве вјере у Христа, али и велике љубави према Цркви својој православној и нашем Патријарху.

(Извор - Епархија славонска)

Резулуција 28. Скупштине Епархије

continued from p. 8

желимо од Господа благоразумије да схвате да неће они, моћима својим ограниченим и начином Цркви непримереним, допринети решењу насталих питања. Истина је јасна: отпали делови морају да се причисле Телу Цркве да би и кроз њихове животе благодат Божија прострујала. Ми верујемо у изасланост нашу на просторе ове да сољу светог Православља осолимо земљу ову. Зато молимо све сународнике наше да буду свесни узвишеног звања, и да не одступају педаљ један од вере прадедовске; да је не круне и умањују него да животима својим више делотворног сведочења свете вере придодају.

Архипастир наш. Преосвећени Владика наш, Г. Георгије, напунио је четврт века владичанског. Честитајући му срдачно, желимо да га Господ снажи и подржи на много љета.

Одржана промоција књиге др. Срђе Трифковића

о. Дарко Спасојевић представља аутора, др. Срђу Трифковића

У великој сали Саборног храма Светог Васкрсења Христовог у Чикагу, у недељу 28. марта, промовисана је књига политичког коментатора и аутора др. Срђе Трифковића "The Krajina Cronicle" (Хроника Крајине – историја Срба из Хрватске, Славоније и Далмације).

Јерej Дарко Спасојевић, старешина Саборног храма Васкрсења Христовог, кроз кратку биографију представио је присутнима др. Трифковића, нагласивши да у овом случају представљање није потребно, него је више ствар протокола.

Иначе, књига је објављена у издању Фондације лорда Бајрона за Балканске студије. Књига је плод ауторовог вишегодишњег истраживања и рада и прва је студија на енглеском језику која пружа свеобухватни приказ овог сложеног и страном читаоцу недовољно познатог питања. Одмах по објављивању књига је изазвала изузетно интересовање, а познати израелски лист "The Jerusalem Post" објавио је опсежан текст Јулије Горин о усташком геноциду, која цитира ово дело као извор.

"Истраживања су трајала годинама, премда нису била усмерена искључиво на ову књигу већ и на друге теме којима сам се бавио, а које су са овом у вези – попут историје усташког покрета, окупационе политике сила осовине на Балкану, политичке историје међуратне Југославије итд. Само писање књиге узело ми је око шест месеци током друге половине прошле године, када ме скоро уопште није било на јавној сцени. Прерано је говорити о реакцији научне критике јер је књига тек издата. Осим тога, она није стриктно академска – намењена је ширем читалачком аудиторијуму, премда се ослања на метадологију и апаратуру историјске науке, са скоро 300 фуснота и више десетине библиографских одредница", каже аутор, др. Срђа Трифковић.

(Извор "Интернет странице Саборног храма Васкрсења Христовог")

П.С. За наруџбе обратите се аутору. Позовите на телефон 800 877-5459 или пошаљите E-mail polemics@croniclesmagazine.org. Цена књиге је $25.00 амричких или $30.00 канадских долара. Књигу препоручујемо.

Црквена слава – Обред славског колача

Слава Саборне цркве Светог Васкрсења у Чикагу

Парохијани и пријатељи саборног храма Васкрсења Христовог у Чикагу прославили су храмовну славу у недељу по Васкрсу, 11. априла 2010. године.

Славље је почело светом божанственом Литургијом коју су служили свештеници Саборног храма на челу са о. Дарком Спасојевићем, старешином храма. Светој Литургији је присуствовао Његово Високопреосвештенство митрополит либертвилско-чикашки Г. Христофор. На Литургији је певао хор "Бранко Радичевић".

По завршетку Литургије Високопреосвећени митрополит Христофор извршио је славски обред, уз учешће свештеника, чланова Црквеног одбора, представника црквених организација и школске деце. На захтев митрополита Христофора деци је дато првенство у славском обреду. Црквени хор "Бранко Радичевић" под управом директорке Елизабет Нешков увеличао је славље дивном песмом.

Славски банкет припремиле су сестре из Кола српских сестара уз помоћ Жељка Карановића и Милутина Ђорђевића. Омладина је послуживала присутне на банкету. Захваљујемо свима који су допринели својим радом успеху црквене славе, нарочито сестри Душанки Јакшић, која је вршила улогу chair lady.

Ђакон Дамјан Божић обавио је изванредно улогу столоравнатеља и директора програма. Следећи су поздравили присутне: о. Дарко Спасојевић, старешина храма, Биљана Шевић, Председница Црквене управе, Мира Ђорђевић, Председница Кола сестара, Јелена Стојаковић, Председница хора "Бранко Радичевић" и Марко Бојовић, Принципал Академије Св. Саве. Госпођа Шевић је искористила прилику и представила уз захвалност све чланове црквеног одбора. Његово Високопреосвештенство, уочивши да већину Црквене управе представљају жене осврнуо се на значај жене – сестре у нашем црквеном животу, успоредивши их са женама мироносицама, које су прве похитале ка гробу Христовом и нашле камен одваљен од гроба и празан гроб.

У културном програму учествовао је дечји хор под управом попадије Јелене Вранић. Отпевали су "Христос Воскресе" и "Људи Ликујте". Својим дивним анђеоским гласићима одушевили су све присутне. "Соко" фолклорна група извела је неколико игара из разних крајева Србије. Нарочито су запленили пажњу малишани из фолклорне групе, својим дивним осмесима.

Кроз генерације слава је била уједињујућа снага, сакупљајући нас заједно да одамо славу и хвалу Богу, Створитељу и Спаситељу нашем. То је било евидентно и приликом ове црквене славе која је одисала ентузијазмом и црквеним јединством. С тим смо потврдили и речи светог Владике Николаја, мало раније отпеване од наших малишана: "Људи ликујте – народи чујте; Христос васкрсе, радост донесе!"

Ђакон Дамјан Божић

(Превод са енглеског – Ур.)

ЧИКА БОШКО И ЊЕГОВА ЦРКВА

Упознао сам чика Бошка Вујошевића пре тридесетак година, а он је живео и радио у Лорену, Охајо, већ дуги низ година пре тога, још од давне 1959. године када је постао члан Српске православне цркве Светог Ђорђа, у истом овом старом градићу на обали језера Ири. Лорен је у то време био жив, погодан за живот јер је ту било много прилика за запослење, много индустрије. Ту је познати власник легендарног њујоршког бејзбол тима "Јенкис" некада имао своје бродоградилиште. Ту је била јака челична индустрија, као и аутомобилска која још увек некако преживљава, али је Лорен данас једно депресивно, угрожено подручје каквих овде у околини Кливелнда има данас на претек.

Чика Бошко Вујошевић, међутим, није радио ни у једној од поменутих индустрија већ се запослио код железнице и код њих зарадио и лепу пензију.

Потиче из поносне Црне Горе, син је мајке Благе и оца Радована, из села близу Подгорице, племена Кучи (отац) и племена Поповић (мајка), а родио се на Божић, 7. јануара 1922. године. Када је 18. октобра 1941. године био заробљен и предат Италијанима, рекао им је да је рођен на Божић, те они уписаше 25. децембар као дан његовог рођења! Католичка посла, за њих постоји само један календар, онај папин.

Гимназију је похађао у Беранама, али није успео да је заврши. Рат је многима прекинуо школовање на узбурканом Балкану. Рекох да је Бошко постао италијански заробљеник, па се као такав нашао у Италији, а када је Италија капитулирала у Другом светском рату он је успео да се упише у енглеску морнарицу, на броду изнад којег се вијорила југословенска застава, а брод носио име "Нада" 81, где је дочекао и 1946. годину, када су га поново вратили у Италију и стрпали у логор, исти онај логор у којем је био по доалску из Црне Горе, само овај пут под много лабавијом контролом. Живео је у Напуљу, а и у Риму где је затражио да иде у Аргентину. Имао је везе са црногорским Србима, наиме једним капетаном панамског брода који му је понудио да им се прикључи. Ту је и остао до августа 1947. године, када је побегао са брода и отишао у Њујорк, где га је примио прота Шундић, али га амерички FBI одводи на Елис острво да га одатле депортују у Југославију. Када им је саопштио да ће радије да изврши самоубиство пустили су га на миру те се нашао у Лорену, Охајо, где се запослио и оженио Српкињом која је после троје деце одлучила да се прикључи секти Јеховиних сведока. Имали су три кћери: Соњу, Симону и Сенди, а у браку су провели 15 година, а онда се развели.

Рекох да је чика Бошко постао чланом цркве Св. Ђорђа у Лорену, Охајо, 1959. године, али је убрзо после тога наступила за Србе несретна 1963. година, када је дошло до црквеног расцепа

Архимандрит Леонтије Алавања и Бошко Вујошевић

у српској дијаспори. Лорен је у то вреем имао доста Срба, који се поделише на две групе. Једна задржа храм Св. Ђорђа, а друга (око 70) купе имање, сагради дом и оспособе га за богослужење и оснују нову црквену општину Св. Марко, где Бошко Вујошевић ускоро после тога буде изабран за председника црквене управе. На том месту остаде чика Бошко до априла ове године, када му здравље није дозволило да настави истим еланом да води своју омиљену црквену општину. У знак признања чланство га је изабрало за почасног доживотног пердседника.

На истом имању саградиће се 1988. године и велелепни манастир Св. Марка, седиште, до недавно, Источног намесништва бивше Новограчаничке митрополије, иначе дело почившег српског архитекте Милојка Перишића, истог оног архитекте који је пројектовао и цркву Св. Саве у Бродвју Хајтсу, Охајо.

Ово лепо пространо земљиште од 15 акера у поспаном, малом селу Шефилд Вилиц, лоренске општине, купљено је трудом и љубављу истих оних Срба који су основали парохију Св. Марка.

Ако би се ишло кроз шуму а не околним путем човек може за пар минута да стигне од манастира Св. Марка до дворишта чика Бошка Вујошевића. Његова скромна али лепа и топла кућа налази се у суседној улици, а чика Бошко је некада по неколико пута долазио до цркве да види шта може и треба да се уради. Данас Бошко живи са кћерком Симоном у својој кући, док је друга кћи, Сенди, удата и живи у Лорену са својом фамилијом. Нажалост, најстарија кћи Соња умрла је још давне 1972. године, а његова друга супруга Борка такође га је напустила пре неколико година, а у Црној Гори изгубио је брата пре неколико недеља.

На српском православном гробљу кода манастира Св. Марка полако се пуне редови преминулих Срба. Бошко Вујашовић је такође у поодмаклим годинама, али се нерадо служи штапом. Било је током година неколико других председника општине, а данас ту дужност врши сестра Душанка Прибишић, а и њен син Ристо је једном такође вршио ту дужност. Међутим, кад се говори о црквеношколској општини Св. Марка у Шефилду, Охајо, онда се мисли на Бошка Вујошевића, човека који је добар део свога живота и труда уложио у ову сада врло малу општину.

Од некадашњих седамдесетак чланова данас је остала шачица људи, већином старијих, а црква Св. Ђорђа у Лорену има исту судбину. Неко се преселио у топлије крајеве Америке, а неко у Царство Небеско. Мени је још увек пријатно да се прошетам до овог велелепног српског бисера у Шефилд Вилицу, да чујем лепу литургију архимандрита Леонтија Алавање, старешине манастира, а онда да прећем у салу и попијем шољицу кафе и поћаскам са људима којима је ово место такође прирасло за срце. Докле, то нико не зна, а и боље је да незна.

Никола Марић

П.С. Неколико израза је промењено у оригиналном тексту.

Канонска посета епископа Лонгина парохији Свете Петке у Троји, Мичиган

''Јер треба да примимо свакога кога Господар дома пошаље да буде над домаћинством, као што бисмо Онога Који га је послао. Очигледно је, дакле, да треба да гледамо на епископа као што бисмо гледали на Самога Господа.''

-Свети Игњатије Богоносац, Посланица Ефесцима

Ретки су црквени писци који су могли тако јасно и дивно да пишу о улози епископа у Цркви и шта он представља, као што је то чинио Св. Игњатије Богоносац у својим посланицама.

Постављени свише, а не некаквим земљским ауторитетом (јер Свети Дух управља Црквом), наши епископи треба да буду поштовани као наследници благодати светих Апостола. Наравно, епископи се не обожавају као идоли или непогрешиви полубогови, али ускраћивати им ауторитет у Цркви, којим их је обдарио Сам Господ, било би равно хули на Духа Светога. Као што Св. Игњатије пише Магнежанима: у част Бога ''Оца Исуса Христа'', Који је ''Епископ свију,'' ми указујемо поштовање нашим јерарсима.

У другу недељу Часног Поста, 28. фебруара, верни народ српске православне цркве Свете Петке – ''Вратница'' у Троји, Мичиген, показао је не само поштовање, него и велику љубав према своме епископу када су угостили Његово Преосвештенство Владику Лонгина. Ово је била прва архипастирска посета Његовог Преосвештенства као надлежног епископа, као и његова прва уопште посета цркви Св. Петке, која је освећена у октобру 2005. године.

Верници су се сабрали да пожеле добродошлицу свом пастиру и духовном оцу. Прва у реду да дочекају Преосвећеног владику била су деца из парохијске школе која су му понудила хлеб и со. Црква је била светла и дивно припремљена за ову прилику, попут младе невесте. Преосвећени владика је служио Свету Архијерејску Литургију у храму. Заједно са парохијским свештеником, о. Кристијаном Петровићем, саслуживали су протојереј-ставрофор Миосав Ђинђиловић, старешина српске цркве Св. Ђорђа у Монроу, протојереј-ставрофор Живко Кајевић, старешина српске цркве Св. Стевана Дечанског у Ворену, о. Андреј Алексејев, и ђакони Николај Костур и Иван Фелониук. Свештенство је служило побожно и свечано, црквени хор Св. Петке је молитвено појао одговарања, а сви верни су пратили службу у тишини и преданости, неки чак и у сузама. Сви су били опијени духовном радошћу, као да је већ наступила Пасха.

И опет, Св. Игњатије нам открива извор ове опште усхићености, када каже Ефесцима, ''Јер ако молитва једнога или двоје има такву моћ, да Христос стоји посреди њих, колико више ће молитва Епископа и целе Цркве, која се у хармонији узноси ка Богу, превагнути да буду услишене њихове молбе у Христу!''

Заиста, подсетили смо се да је ''С нама Бог!'' Широка солеја била је премала да прихвати све оне који су желели да приме Свето Причешће. Било је нарочито дирљиво видети много деце, која су се као пилићи сјатила око Светог Путира.

Са највећом пажњом верни су упијали мудре и богонадахнуте речи беседе Владике Лонгина. Преосвећени је говорио о посту, покајању и узрастању у духовном животу. Нарочито душекористан био је савет вернима у вези са исповешћу. Његово Преосвештенство је рекао да су људи често узнемирени јер се осећају као да стално исповедају све једно те исто. Међутим, човек никада не стоји у месту – ми се увек или приближавамо Богу или се удаљавамо од Њега. Треба да испитујемо свој живот и дела пажљиво да бисмо утврдили где смо у духовном смислу.

Оно што је допринело да се свеопшта чаша радости препуни било је присуство протојереја-ставрофора Стевана Петровића – кога сви из милоште зову ''Дедо-поп.'' Он је био први и једини свештеник у овој заједници дуги низ година, а у мировини је већ пет година. Прота Стеван већ неко време не долази у цркву, због болести и поодмаклих година, али његов напор да овога пута дође учинио је прилику умногоме незаборавном.

У старом крају (околина Тетова, БЈР Македонија), прота Стеван је страдао за веру, а комунистичке власти су га држале у затвору. По доласку у Америку, касних шездесетих, он је био тај који је окупио верне и надахнуо их да створе парохију и сагради цркву. Неуморно се трудио да распламса искру Духа Божијега у народу, просвећујући верне својим ватреним проповедима и неустрашивим исповедањем вере. Сада у деведесет првој години старости, прота Стеван се још једном показао као пример свима тако што је на ногама престојао читаву службу.

Владика Лонгин је завршио своју беседу са неколицином пробраних речи о проти Стевану и његовом исповедању вере и улози у изградњи храма Св. Петке. Преосвећени је упозорио све да се чувају од уобичајене људске болести зависти, када су људи спремни и вољни да теше друге и саучествују у њиховом болу, али им је тешко да кажу ''честитам'' и да се радују туђем успеху. На крају, владика Лонгин је уручио Архијерејску Грамату проти Стевану за животно дело преданог труда на њиви Господњој.

Изражавајући захвалност Његовом Преосвештенству што нас је почаствовао својом посетом, о.Кристијан, у име целе заједнице, пожелео је Преосвећеном Владики многа љета на месту њиховог пастира и уручио му дар парохијске породице Св. Петке – прелепо украшен владичански жезал.

После Свете Литургије сви су окусили са трпезе љубави која је послужена у предворју цркве. Ручак је заиста био плод заједничког труда парохијана, који су сви донели традиционална српска посна јела и посластице. Његово Преосвештенство је изразио задивљеност лепотом храма и искрену наду да ће цркви ускоро бити придодата преко потребна, подједнако лепа црквена сала.

Владика Лонгин је такође нашао времена да поприча са народом и да се слика са њима. Пошто су примили архипастирски благослов од Његовог Преосвештенства, свачије срце је било пуно. Са таквим расположењем душе, верни су окрепљени да наставе са великопосним подвигом и да достојно дочекају славни Празник Васкрсења Господњег.

Нашем Владики Лонгину – Многаја Љета!

Господу Богу нашем – слава и хвала у све векове!

Попадија Александра Петровић

П.С. Више слика и видео запис овог догађаја биће ускоро доступни на интернет страници цркве Св. Петке на адреси: www.saintpetka.org

Крстопоклона недеља у Саборном храму Св. пророка Илије у Мерилвилу

''Крсту Твоме клањамо се Владико и свето васкрсење Твоје славимо''

Ове речи предивне црквене песме одзвањале су у душама многобројних верника који су молитвено прославили трећу недељу Часног поста у Саборном храму Св. Пророка Илије у Мерилвилу, Индијана. У препуном Саборном храму народ Божији заједно са својим свештенством принео је молитве Господу и са страхом Божијим и чврстом вером се поклонио Часном Крсту Господњем. Ово молитвено славље употпуњено је и присуством духовног оца Епархије новограчаничко-средњезападноамеричке епископом Г. Лонгином. Молитвено присуство епископа Г. Лонгина унело је у душу свих присутних верника духовну радост и наду да ће јединство Цркве Христове на овим просторима бити јако и стабилно. У току великопосног вечерњег богослужења, које су служили свештеници Чикашког намесништва, црквени хор при саборном храму Св. Пророка Илије торженствено и величанствено је певао црквене песме посвећене Крсту Господњем.

Проповедник свештеник Саша Савић бираним речима подсетио је све присутне да је задатак сваког хришћанина да живи по Христу и у Христу и да се непрестано трудимо да кроз пост и молитву свакодневно духовно јачамо и узрастамо. Старешина Саборног храма, свештеник Александар Новаковић захвалио се епископу Г. Лонгину, свештенству и народу Божијем на молитвеној посети и изразио наду да ће мо се добрим подвигом подвизавати, веру хришћанску сачувати и дочекати да се неосуђено достигнемо поклонити светом Васкрсењу.

Свештенство и верници у храму Св. Илије

Ово молитвено сабрање завршено је трпезом љубави коју су припремиле вредне чланице Кола српских сестара при Сабороном храму. Заиста ово беше прелеп духовни догађај у саборном храму Св. Пророка Илије у Мерилвилу, Индијана.

На вечерњем богослужењу су поред епископа Лонгина учествовали следећи свештеници: Протојереј-ставрофор Недељко Лунић, архијерејски намесник чикашки и парох у Џолијету, Илиноис, протојереј-ставрофор Лука Лукић, парох у Саут Чикагу, Илиноис, протојереј-ставрофор др Милош Весин, парох у Саут Чикагу-Ленсингу, Илиноис, протојереј Саво Босанац, парох у Белвуду, Илиноис, протојереј Добривоје Милуновић, парох у Шерервилу, Индијана, јереј Марко Матић, парох у Мерилвилу, Индијана (Свети Сава), јереј Александар Савић, парох у Ист Чикагу, Индијана, јереј Александар Новаковић, парох у Мерилвилу (Свети Илија), јереј Саша Недић, парох у Саут Бенду, Индијана, свештеник Антиохијске православне цркве, протођакон Милован Гогић, протођакон Павле Старчевић и ђакон Николај Костур.

Упокој Господе

†Волтер Владимир Вуковић 1927-2010

Волтер Владимир Вуковић упокојио се 2. фебруара 2010. године у Чикагу, после дуже болести. Господ је позвао овог доброг човека, великог радника на српској верској и националној њиви, у царство небеско, где нема бола ни уздисаја, већ живот блажен у вечности.

Прва генерација рођених Срба у Америци, наследивши од својих родитеља веру, језик и национално обележје, били су насиоци српске мисли, уткане у ново поднебље, у нове традиције нове цивилизације америчког друштва. Воли је био експонент српске мисли и идеје коју је уклапао у амерички јавни живот. Иако активан у америчком политичком и друштвеном животу, никада није престајао да испољава и промовише наслеђе примљено од својих родитеља. Био је заиста бастион српског присуства у америчком јавном животу.

Родио се у Чикагу, ту одрастао и провео цео свој живот. Оженио се својом изабраницом и животном сапутницом Соњом, коју је Господ позвао неколико године пре Волија.

Помен је одржан у Музика и Син погребном заводу, 5. фебруара 2010. године. Служили су свештеници Саборног храма Васкрсења Христовог у Чикагу, на челу са старешином храма о. Дарком Спасојевићем.

Опело је одржано у Саборном храму Васкрсења Христовог у Чикагу, у суботу 7. фебруара 2010. године. Началствовао је Високопреосвећени митрополит Г. Христофор уз саслужење протојереја-ставрофора Дениса Павићевића, о. Дарка Спасојевића, о. Радована Јаковљевића, о. Василија Вранића, проте Недељка Лунића и ђакона Дамјана Божића.

continued on p. 12

ВИЗАНТИЈСКИ МОНАСИ ....

continued from p. 9

Германско племе познато по разарањима која су чинили и по њима је остао израз вандали. Године 406. су упали на територију источно-римског, односно Византијског царства. На територији Северне Африке основали су своје краљевство чија је престоница била Картагина. Вандалска краљевина се одржала у Северној Африци до 534. године.

За време владавине краља Гејсериха (438-472), вршен је немилосрдан прогон хришћана који нису били аријевци. Он је многе монахе свирепим прогонима истерао из њихових обитовалишта по планинама и пустињама. Тада је група православних монаха кренула у избеглиштво и године 480. стигла у Гилфорд. Да је та група била православна може се закључити по монограму за Мајку Божију који је МР – Марија Богородица. Аријевци нису признавали божанство Исуса Христа и Његову Мајку нису називали Богородица већ Христородица.

Податке о групи монаха који су из Северне Африке дошли у Америку садржи један документ који је 1926. године пронађен у Hogu-igu (Tax-Mimoum) у једној пустињи у Мароку.

Галагер на два места помиње сасвим кратко документ из Хигуига, али о њему наводи веома оскудне податке. Документ је нађен 1926. године у источном Мароку. Тај документ је проучавао Фредерик Пол током 1960-их година. Аутор документа је монах који се вратио из избеглиштва после 534. године, када су император Јустинијан и његов војсковођа Валтазар потукли Вандале.

У документу нађеном у Хигуигу налази се детаљан и живописан опис разарања која су вршили Вандали. Осим тога, текст у том документу садржи и извештај о путовању групе Северно-Афричких монаха који су отпловили према заласку сунца у Asq-Shamal, то јест у Северну земљу, што напомиње Северну Америку. Да ли се ради о групи монаха који су се населили код садашњег Гилфорда, или некој другој, није сигурно. Део текста који говори о тој групи гласи:

"У име братства сада расељеног у туђини, под заклетвом Христу Господу, сведочанство очевидца који се вратио у отаџбину бродом, који се укотио у морском пристаништу сада у његовој отаџбини по други пут. Свршиле су се невоље које су носили људи у панталонама" (Вандали, ММ).

Фредерик Пол сматра да су монаси из Северне Африке стигли у савремени Гилфорд 480. године. Шта је било са њима не зна се. Ако су се у Гилфорд населили само монаси, онда је та група морала изумрети до 534. године, јер није било жена, ни бракова, ни рађања деце.

Писац ових редова није квалификован да оцењује тачност навода у Галегеровом чланку што се тиче групе досељеника код Гилфорда. Међутим има неколико места у Галегеровом чланку за које је квалификован да изнесе неке коментаре.

Галегер наводи да су Вандали вршили прогоне у римокатоличкој цркви. У временском периоду о коме Галагер пише, хришћанска Црква није била подељена. Постојала су пет патријархата од којих је један био римски, али римокатоличка црква није постојала. Осим тога, Вандали су могли вршити прогоне хришћана на територији римског патријархата само пре него што су прешли у Северну Африку. После тога су прогоне вршили у Цариградској патријаршији или Византији јер је Северна Африка припадала тој патријаршији.

Када помиње Јустинијана, Галагер га назива римским императором. Римска империја је у то време већ била подељена на Западну и Источну и Јустинијан је био император Источне римске империје или Византије.

Правоугаона крстионица коју Галагер помиње је била крстионица за крштавање деце. Ово би требало да знају баптисти и други секташи који не дозвољавају крштавање деце.

Галагер помиње да се крштавање вршило трикратним погружавањем у води, у име Свете Тројице. Касније тумачи да се погружавање вршило три пута зато што је Христос провео три дана у гробу. То није тачно, бар што се тиче нас православних, јер ми верујемо да се трикратно погружавање врши зато што се крштење врши у име Оца, и Сина, и Светога Духа.

Помињући објекат који идентификује евентуално као трон епископа, Галагер пише да је епископ присуствовао крштењу и конфирмацији. Ако су досељеници код Гилфорда дошли из Византије, а Либија је била у Византији, онда се радило о миропомазању, а не о конфирмацији, која код православних хришћана није постојала и не постоји. Код православних хришћана света тајна миропомазања врши се одмах после крштења, истом приликом. Код римокатолика конфирмацију врши искључиво бискуп, када дете наврши 12 година, а не заједно са крштењем. Да ли је и сада тако, не знам, и да ли је конфирмација код римокатолика постојала већ у петом веку или не, није ми познато.

The Path of Orthodoxy
Official Publication of the Serbian
Orthodox Church in the USA and Canada
P. O. Box 883 Bridgeport, WV 26330

Address Service Requested

Non-Profit Organization
U.S. Postage Paid
Indiana, PA 15701
Permit No. 12

Упокој Господе

†Волтер Владимир Вуковић
1927-2010

continued from p. 11

Од покојног Волија се опростио дирљивим речима Високопреосвећени митрополит Христофор. Указао је на Волијеву верност Богу, Цркви и роду. Воли је био стожер у одбрани јединства Српске православне цркве, блиски и верни сарадник блаженопочившег епископа Фирмилијана и митрополита Христофора. Та тврда и чврста генерација са Волијем скоро да нестаје са сцене. Видесмо на сахрани још неколико стубова из тог времена, Дмитра Ракића, Живка Павловића, а да не заобиђемо ни Његово Високопреосвештенство и писца ових редова. Лепо се опростио и старешина Саборног храма о. Дарко Спасојевић. Захвалио се у име парохијана Волију за сва добра која је учинио у парохији и уопште у Српској цркви.

Сахрањен је на Монтроз гробљу у Чикагу. Достојно је испраћен од породице, родбине, кумова и мноштво пријатеља. Воли оставља иза себе сина Тама, ћерку Јованку Џоен, зета Давида, унучад Зору, Ђана (Јована) и Јелену. За свој рад и велике заслуге одликован је Орденом Светог Саве. Био је активан члан и управник у многим српским црквеним и хуманитарним организацијама.

Бог да прости душу овог доброг и узорног Србина, хришћанина и православца.

о. Н.Л.

Владика Лонгин, прота Лука, мати Макрина, мати Антонина са децом.

Слава храма Св. Симеона Мироточивог у јужном Чикагу

У Недељу Православља, 21. фебруара 2010. г., Његово Преосвештенство епископ Лонгин служио је свету архијерејску Литургију у храму Св. Симеона у јужном Чикагу, а поводом храмовне славе Св. Симеона Мироточивог. Саслуживали су месни парох протојерej-ставрофор Лука Лукић, протођакон Милован Гогић, ђакон Александар Петровић и ђакон Николај Костур. На Литургији су одговарали црквени и дечји хор. Пред крај Литургије служен је парастос за преминуле чланове и парохијане цркве Св. Симеона.

У црквеној сали Његово Преосвештенство извршио је славски обред уз саслужење проте Луке и ђакона Николаја. Затим је уследио славски банкет. Високе госте и све присутне поздравио је председник Црквене управе Милосав Обрадовић и зажелио свима добродошлицу. Ранији председник и члан Епархијског савета Јово Балаћ честитао је владици Лонгину 25-ту годишњицу архијерејске службе, у име верног народа ове вредне парохије и своје лично и уручио поклон.

Затим је месни парох прота Лука поздравио епископа Лонгина, свештенство и све парохијане и госте и честитао славу својим парохијанима, изразивши празничну радост коју данас дели са свештенством и верним народом.

Владика Лонгин се захвалио свештенику, управи и парохијанима на части и указаној пажњи, као и поклону поводом његовог јубилеја. Владика је указао на потребу црквеног јединства, на чувању завета и верског и националног идентитета. Говорио је о нашем заштитнику родоначалнику лозе Немањића, светом Симеону Мироточивом, под чијом се заштитом налази ова парохија. Владика је усрдно и спонтано поздрављен

(Извор: Епархија новограчаничко-средњезападноамеричка)

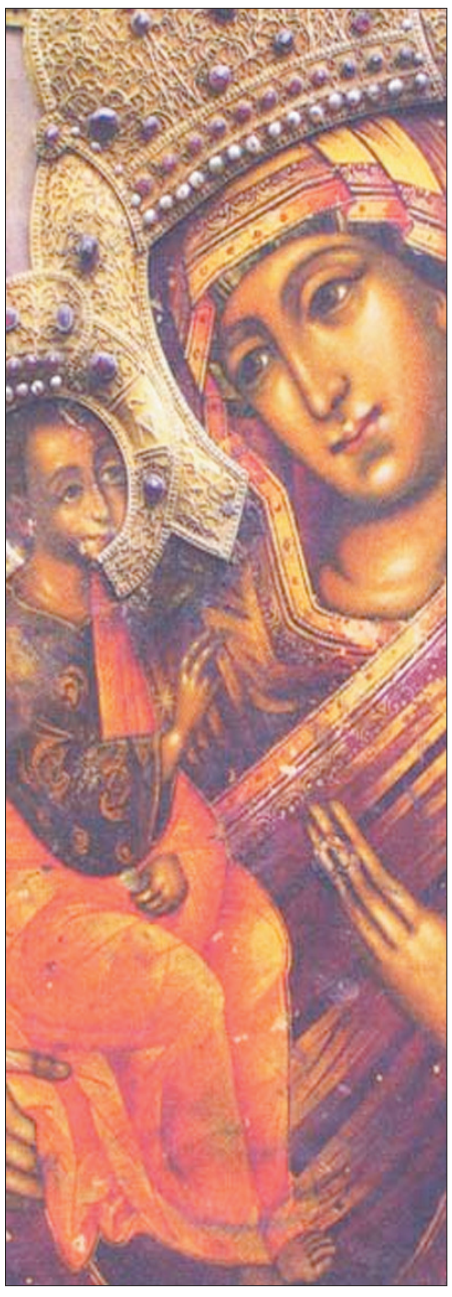

Митрополит Амфилохије:

ПЕЋКА КРАСНИЦА

Вјечност нас милује
кроз Твоје чедно око,
Сабор светопећких
Отаца рода мога
у њему столује.
Ти, којој је мачем
срце прободено,
маглу земнога царства
скини са душе.
Лазаревом потомству
благодатном снагом
небу га вини
из пролазног праха.
Видовданом
просвети му ум,
кости његове прикуј
страху Господњем.
Одроби робље
памћењем.
Љепоте непролазне
што из Тебе сјаје,
Краснице милолика,
чуварко земље косовске.
Обновитељко
вјечног боголика
у људима
и у сваком бићу
на земљину шару
што Бога има
за безмјерну мјеру
постојања.
Пећка Патријаршија, 1993.

(Преузето из збирке песама:
У Јагњету је спас – митрополит Амфилохије,
Подгорица, Октоих, 2000.)